

SENTEZ

12-13

Türkiye’de Faşizm ve Irkçılık

Osmanlı’nın inanç üzerinden “mala çökmeyi ve kafir avlamayı” helal kılan işgalci politikaları, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte uluslaşma sürecine giren Türk ulusunun toplumsal kodlarına işleyen bir pozisyona evrilmesini sağlamıştır.

YENİ KADIN

9

“Pandemiye Bir de Bana Sor” Çalışmasından İzlenimler

...Etkinlikler, piknikler, buluşmalar, kampanya süreci, kitap hazırlığı her biri farklı farklı deneyimlerdi ve öğreticiydi. Bu süreç farklı semtlerde bulunan kadınlarla iletişime geçmemizi sağladı.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir

4 - 17 Ağustos 2021

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 242

www.ozgurgelecek23.net

Fiyatı: 2 TL

EMEK

6

Tarım Politikaları İle Köylüler Üretemez Hale Getiriliyor!

Önceki aylar da kota konulmasından kaynaklı çay üreten köylüler ürünlerini satamamış veya yok pahasına büyük şirketlere satmak zorunda bırakılmışlardı. Şimdi tütün üreticileri aynı anlayışın ürünü olan yetki belgesi şartıyla karşı karşıyalar.

ANALİZ

14-15

Türkiye’nin Afganistan İlişkileri Amerika İçin Kullanışlı Bir Koçbaşı

Türk Devleti tarihsel kodlarıyla uyumlu bir şekilde; bölge devletleriyle ilişkilerini kendisi için en kazançlı bölge halkları için ise en kanlı biçimini bulmuş durumda:

ABD’nin sözünden çıkmayan bir kara ordusu rolünü üstlenme.

Binler Esenyurt Meydanı'na Aktı: Kürt Sorununu Çözmeyen Çözülür

Halkların Demokratik Partisi'nin (HDP) "HDP'liyiz her yerdeyiz" kampanyası kapsamında İstanbul'da Esenyurt Meydanı'nda 1 Ağustos tarihinde halk buluşması gerçekleşti.

Binlerce kişinin katıldığı buluşmada HDP Eşbaşkanı Pervin Buldan "HDP halktır, halk burada" sloganları ile karşılandı.

Esenyurt Meydanı'na İstanbul'un ilçelerinden gelmek isteyenlerin polislerce engellendiği öğrenildi. Bir süre alana giriş de engellendi. Meydanın etrafı polis

bariyerleriyle çevrilirken daha sonra HDP'lilerle yapılan görüşmeler sonrası alana girişlere izin verildi.

Engellemelere rağmen binlerce kişi Esenyurt Meydanı'na slogan atarak girdi. Eyleme Devrimci Parti, ESP, Partizan gibi Birleşik Mücadele Güçleri'nin yanı sıra SYKP, Halkevi gibi ilerici kurumlarda katıldı.

Halk buluşmasında ilk olarak İstanbul İl Eş Başkanı Elif Bulut konuşma yaptı. Ardından HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan konuşma yaptı.

PARTİZAN : Kürt Halkına Yönelik Irkçı-Faşist Katliamlara Karşı Birleşik Direnişi Büyüteceğiz!

Konya'da Dedeoğulları ailesine yönelik faşist katliama dair bir açıklama yapan Partizan "katliamlara karşı örgütlü gücümüzle hesap soracağız!"

"İzmir'de HDP'ye yönelik saldırı ve Deniz Poyraz'ın katledilmesiyle, AKP-MHP faşist ittifakının yeni bir saldırı konsepti yaşama geçirdiği anlaşılıyor.

Faşist devlet tarafından Suriye'de cihatçıların yanına gönderilen Deniz Poyraz'ın katili tetikçiye ilişkin açığa çıkan bilgiler devletin Kürt halkını hedefine koyan ırkçı-faşist saldırılarla birlikte yoğun bir şovenist histeriyi körüklemek için harekete geçtiğini göstermişti.

Nitekim Deniz Poyraz'ın katledilmesinden sonra coğrafyamızın dört bir yanında Kürt halkına yönelik sistematik ırkçı-faşist saldırıların yaşama geçirilmesi bu politikanın adım adım yaşama geçirildiğini göstermektedir." sözlerine yer verilen açıklama şunlar kaydedildi:

"Yaşanan orman yangınlarından sonra Kürtlerin hedefe konulmasıyla başlatılan linç kampanyaları da buna işaret etmektedir. İşçi-emekçilerin, Kürtlerin ve ezilen tüm kesimlerin yaşadığı sömürü, yoksulluk ve zulmün sorumlusu faşizmdir.

AKP-MHP faşist bloğu tarafından yaşama geçirilen ırkçı-faşist saldırılara karşı güçlü bir barikat çekmek zorundayız! Faşistlerin, Kürt halkına yönelik saldırılarına birleşik direnişle karşılık verecek, katliamlara karşı örgütlü gücümüzle hesap soracağız!" denildi.

Birleşik Mücadele Güçleri: Faşist Saldırlara Karşı Antifaşist Mücadeleyi Örgütleyelim!

BMG, Konya'da Dedeoğulları ailesine yönelik ırkçı faşist aktliama epki göstererek, "her yerde, her mahallede, meydanda sokağa çıkalım" dedi.

Daha pek çok neden sayabileceğimiz bu saldırganlığın panzehiri üstüne üstüne gitmektir. Sinmek değil, 'buradayız' demektir.

"Birleşik Mücadele Güçleri olarak tüm devrimci-demokrat güçleri, yoldaşlarımızı, dostlarımızı bu saldırganlığın karşısında barikat olmaya, işçi ve emekçilere neyin hedeflendiğini anlatmaya, sokakları halkların kardeşliği bilinciyle yankılamaya davet ediyoruz. Bulunduğumuz her yerde bu insanlık dışı saldırılara karşı çeşitli biçimlerle tepkimizi dile getirelim, bu tepkileri kolektif bir karşı koyuşa dönüştürmek için çaba harcayalım!" denildi.

"Daha öncede Konya'da saldırıya uğrayan Dedeoğulları ailesine, ırkçı-faşistler bu kez büyük bir katliam gerçekleştirdi. Aynı aileden üçü kadın toplamda yedi kişi vahşice katledildi. Kendilerine "ülkücü" diyen ve Kürtleri Konya'dan sileceklerini söyleyen faşistler tarafından yapılan saldırının sorumlusu, azmettiricisi, AKP-MHP blokudur.

Zira bugüne kadar Kürt halkına yönelik yüzlerce saldırı karşısında sesini çıkarmayan, yaşananları gündeme getirenleri provakasyon yapmakla suçlayarak hedefe koyan AKP iktidarı, 7 Haziran 1 Kasım dönemine benzer bir süreci devreye sokmuş bulunmaktadır.

Ekonomik ve siyasi olarak büyük bir kriz içinde bulunan AKP-MHP faşist bloğu, işçi sınıfı ve emekçilerin, Kürt ulusunun, Alevilerin, kadın ve LGBTİ+'ların derinleşen çelişki ve öfkeleri karşısında çareyi ırkçı-faşist saldırılarda ve Kürt düşmanlığı ile şovenizmi tabandan örgütlemekte bulmaktadır.

Yaşanan orman yangınlarından sonra Kürtlerin hedefe konulmasıyla başlatılan linç kampanyaları da buna işaret etmektedir. İşçi-emekçilerin, Kürtlerin ve ezilen tüm kesimlerin yaşadığı sömürü, yoksulluk ve zulmün sorumlusu faşizmdir.

AKP-MHP faşist bloğu tarafından yaşama geçirilen ırkçı-faşist saldırılara karşı güçlü bir barikat çekmek zorundayız! Faşistlerin, Kürt halkına yönelik saldırılarına birleşik direnişle karşılık verecek, katliamlara karşı örgütlü gücümüzle hesap soracağız!"

TKP-ML SB'den Konya'daki Irkçı Katliama Yönelik Açıklama

İrkçı Faşist Saldırıların Sorumlusu TC Devletidir! Saldırıların Hesabını Birleşik Mücadelemizi Zafere Taşıyarak Soracağız!" başlıklı açıklamada "TC faşizminin yönetememe krizi derinleştikçe her alanda saldırganlığı artmaktadır. AKP-MHP faşizmi iktidarını sürdürebilmek için her türlü yol ve yöntemi kullanmaktadır. Son günlerde Kürt halkına yönelik artan ırkçı saldırılar bunun en somut göstergesidir. İzmir'de Deniz Poyraz'ın faşist bir saldırı sonucunda katledilmesinden sonra Kürt halkına yönelik artarak devam eden ırkçı saldırılarda onlarca insan yaralanmış, Ankara'da bir kişi öldürülmüştür. Son olarak daha önce Konya'da saldırıya uğrayan Kürt aile, TC faşizminin ilgisi ve bilgisi dahilinde bir kez daha ırkçı faşistlerin saldırısına uğradı ve yedi kişi Kürt ulusuna mensup oldukları için katledildi."denildi.

Siyasi Büro açıklamasında Konya Meram'da yaşanan bu ırkçı saldırının sıradan bir saldırı olarak algılanmasının yetersiz kalacağını kaydederek, saldırının nedeninin AKP-MHP faşist rejiminin içinde bulunduğu durumdan bağımsız olmadığını ifade ederek; "Konya'da yaşanan ırkçı saldırıyı, AKP-MHP faşist iktidarının Kürt ulusuna yönelik ezme ve yok etme politikasının bir ürünü olmasının yanında şu an içinde bulunduğu yönetememe krizinin, sıkışma halinin bir sonucu olarak da görmek gerekir. Kürt ulusuna yönelik sınır içi ve sınır dışında artan saldırılar, faşist TC'nin içinde bulunduğu durumun da etkisiyle daha da artmış, Rojava ve Irak Kürdistanı'na yönelik işgal ve ilhak saldırılarıyla sürdürülmektedir" değerlendirmesinde bulunuldu.

Açıklama Kürt halkına yönelik artan ırkçı faşist saldırılar karşısında birleşik devrimci mücadeleyi yükseltme çağrısıyla bitirildi.

Başkan Gonzalo Hakkında Açıklama

Peru Savaşı Ulusal Siyasi Mahkumlar Komitesi, Dr. Abimael Guzmán'ın sağlığı ile ilgili açıklama yaptı.

21 Temmuz 2021 tarihli kamuoyuna yapılan açıklamada, Dr. Abimael Guzmán'ın tutsak eşi olan öğretmen Elena Yparraguire'nin, Abimael Guzmán'ın bozulan sağlığı ile ilgili bilgi verilmesi ve kendisinin Abimael Guzmán'ın tutsak tutulduğu Deniz Üssü del Callao'ya götürülmesi yönündeki ısrarlı taleplerini içeren mektupları ilgili makamların aldığı açıklandı.

Komite açıklamasında "bu koşullar altında Peru halkına ve dünyanın çeşitli yerlerinden gösterilen çok sayıda dayanışma ve destek gösterileri için sonsuz minnettarız" ifadelerini kullandı.

İrkçı Faşist Saldırıların Faili Devlettir! BİRLEŞECEĞİZ, FAŞİZMİ EZECEĞİZ!

Kürde, devrimcilere karşı onlarca SİHA, uçak ve helikopter olduğuyla övünen faşist iktidar, elinde neden yangın söndürme uçağı bulunmadığını açıklayamamaktadır. Sırf bu gerçek bile devlet aygıtının esas olarak halka karşı örgütlendiğini göstermektedir.

Gündem çok hızlı değişiyor. Dün bir mafya elebaşının ifşa ve itiraflarını tartışan kamuoyu ardından mültecilik bağlamında ırkçılığı ve devamında da ülkenin dört bir yanında yaşanan yangın felaketini konuştu. Son olarak da Konya Meram'da Kürt bir ailenin katledilmesi gündem oldu.

Gündemin çok hızlı değişmesi beraberinde bir konuya odaklanmamızı zorlaştırmaktadır. Bu durum, devrimcilerin sorunun esas halkasının bilincinde olması ya da daha net bir ifadeyle yaşanan sorunların ve kamuoyunda tartışılan gündemlerin gerçek nedenlerini bilmelerine rağmen, birbiri ardına hızlıca değişen gündemlere dair halka gerçeği ifade etmelerini zorlaştırmaktadır.

AKP-MHP faşist iktidarı yaşamış olduğu sıkışma halini atlatabilmek ve iktidarını korumak adına “beka sorunu” olarak tanımladığı hamleler yapıyor. Bir yandan emperyalistlerin özellikle de ABD emperyalizminin desteğini almak için Afganistan’a asker yazılırken, diğer yandan içerde her olanağı ve imkanı kendi çıkarı için kullanmaya çalışıyor.

AKP-MHP faşizmi, ABD emperyalizminin Afganistan’dan çekilme hamlesini NATO üyeliği aracılığıyla Afganistan’da asker konuşlandırarak karşılamak ve böylelikle Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu ekonomik krizi bir nebze olsun ötelemeyi hedefliyor. AKP’li Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan, Kabil Havaalanı’nda TSK’yı tutmak için çalıştıklarını

HDP Esenyurt halk buluşması | 1 Ağustos

ve bunun için ABD’den para istediklerini açıklıyor. Erdoğan, emperyalist çıkarlara maşa olma görevini ise kendince oldukça mantıklı bir gerekçeyle açıklıyor: “Taliban, Türkiye ile görüşmeleri çok daha rahat yapması lazım. Çünkü Türkiye’nin Taliban’ın inancıyla alakalı ters bir yanı yok.” (20 Haziran)

R.T.Erdoğan aslında doğruyu söylüyor. Geline aşamada Türk hakim sınıflarının üzerinde uzlaştıkları Türkçü burjuva cumhuriyet rejiminin, “Türk usulü başkanlık rejimi” olarak yeniden örgütlenmesi ve bu rejimin İslamcı Türkçü bir rejim haline dönüştürüldüğü bilinmektedir. Erdoğan’da simgelenen bu rejimin karakteristik özelliklerinden birisi de İslamcı gericiliktir. Bu İslamcı formasyon beraberinde TC’nin Suriye iç savaşında cihatçı çetelerle iş tutmasını, bu çeteleri Libya’dan Dağlık Karabağ’a kadar ihraç etmesini doğurmuştur. Erdoğan, ideolojik olarak El-Kaide’ye, DAİŞ’e, Taliban’a yakındır. Yakınlık bir yana Suriye’de doğrudan DAİŞ’le birlikte katliamların örgütlenmesinden, başta Suriye’nin yeraltı ve yerüstü zenginlikleri olmak üzere soyulmasında ortak iş tutmuştur.

Bu nedenle TC, Taliban’la da ortak iş yapmakta zorlanmayacaktır. Nitekim Erdoğan’ın bu açıklamasından sonra Taliban sözcüsü Zabihullah Mücahid yaptığı

açıklamada: “Türkiye ile iyi ilişkiler istiyoruz, Türkiye bizim kardeşimiz, inanca dayalı pek çok ortak noktamız var. Türkiye’nin geçmişi bırakıp bugüne ve geleceğe dönmelerini istiyoruz. Ondan sonra diyalog isteyebiliriz” ifadelerini kullanmıştır. (21 Haziran)

Dolayısıyla TC, içerdeki sıkışmışlığını sınır dışında yeni maceralarla gidermek istemekte ve emperyalist mali sermaye spekülatörü George Soros’un 04.03.2002 tarihinde Sabancı Üniversitesi’nde yaptığı konuşmada: “Türkiye’nin stratejik konumu nedeniyle en iyi ihracat ürünü ordusudur” tavsiyesine uygun davranmaktadır. Faşizm sınır dışında emperyalist çıkarlarda görev almaya soyunmuşken içerde ise her fırsatı ve gelişmeyi kullanarak halka yönelik saldırılarını artırmaktadır.

TC, Mültecileri Koz Olarak Kullanıyor

TC devleti emperyalist çıkarlar doğrultusunda Afganistan’a asker yazılırken içerde de Afganistan’dan gelen mültecileri bir koz olarak kullanmak istemektedir. Afganistan’da Taliban’ın ilerleyişine paralel göç etmek zorunda kalan insanlar, Türkiye’de hedefe konulmaktadır. TC’nin mülteciler konusundaki tavrı iki yüzlüdür. Bir yandan örneğin Suriye iç savaşında cihatçı çeteleri destekleyip, milyonlarca insanın Suriye’ye göç etmesine neden

olanlar, bu mültecileri ucuz iş gücü olarak güvencesiz bir şekilde çalıştırmaktadır.

AKP-MHP faşizmi bir yandan “onlar misafirimiz” diyerek sahiplenir görüntüsü verirken öte yandan mültecileri ucuz iş gücü olarak kullanıldığını da ifade etmektedir. Nitekim AKP’li Özhasseki: “Sığınmacılar bazı şehirlerde sanayiye ayakta tutuyor. İşçi bulamıyorlar, bu adamlar çalışıyor” açıklamasında bulundu (27 Temmuz). Mülteciler ucuz iş gücü olarak sömürüye tabi tutulurken diğer yandan ise bir şantaj aracı olarak kullanılmaktadır. Çok değil kısa bir süre önce mültecilerin Avrupa’ya gönderilmesi için kullanıldığı, bizzat devletin örgütlemesiyle otobüslerle sınırlara taşındığı bilinmektedir. Avrupa emperyalistleri TC’nin bu şantajını görmüş ve kesenin ağzını açıp Türkiye’yi “mülteciler için bir hapishane” olarak kullanmaya başlamışlardır. Emperyalistler TC’yi parayla “sınır başçavuşu” olarak konumlandırmış bunun karşılığında ise İslamcı Türkçü faşist rejime “İstanbul’dan Diyarbakır’a, Metîna’dan Efrîn’e kadar nerede ne yaparsan yap” iznini vermişlerdir.

Emperyalistlerden bu desteği alan rejim Rojava ve Irak Kürdistanı’na yönelik işgal ve ilhak saldırılarını sürdürmektedir. TC faşizmi bu saldırganlığında öyle pervasız davranmaktadır ki; örneğin İçişleri

Bakanı Süleyman Soylu işgal altındaki Efrin ve Ezaz'ı ziyaret etmekte ve “bundan sonra yaya olarak Irak ve Suriye’ye gideceğiz” açıklamasında bulunabilmektedir. İçişleri Bakanı’nın böyle bir açıklama yapabilmesi işgal ettiği toprakları ilhak etme amacının açık göstergesidir.

AKP-MHP faşist iktidarının yaşadığı sıkışmışlık hali, ekonomik krizin pandemi süreciyle birlikte daha da derinleşmesi bir yönetememe halini doğurmuş durumdadır. Bu krizle birlikte rejim en iyi bildiği şeyi yapmakta, bir yandan temelsiz ve uç propagandalarla örneğin uzaya gitmekte, diğer yandan ise yaşanan orman yangınlarına bile müdahale edememektedir. Bu durum rejimin daha çok teşhir olmasına neden olurken, iktidar bu gerçeği savuşturabilmek için en iyi bildiği şeyi yapmakta, halka karşı saldırısını arttırmanın yanında, hemen her fırsatı ırkçılığı, şovenizmi kışkırtmak için kullanmaktadır.

*Hakim ulus şovenizmine,
ırkçılığa karşı başta Kürt
halkı olmak üzere, mültecilere
vb. yönelik saldırganlığa
karşı durulması doğru politik
tutumdur.*

İrkçi Faşist Saldırıları Devlet Gelenegidir!

Son birkaç aydır yaşananlar faşizmin halk kitlelerini bölmek ve birbirine düşürmek için hemen her fırsatı kullandığını, çeşitli kışkırtmalara başvurduğunu fazlasıyla göstermektedir. Son bir hafta içinde yaşanan orman yangınları bile bu kışkırtma için kullanılmış şovenizm alabildiğine körüklenmiştir. Örneğin hiçbir kanıt elde yokken R.T.Erdoğan “Ormanlarımızı yakanları bulup ciğerlerini yakmak boynun-

muzun borcudur” açıklamasını yapmıştır (31 Temmuz).

Yaşanan orman yangınlarının temel nedeninin dünya çapında yaşanan iklim değişikliğiyle ilgisi varken (ki bu durum emperyalist kapitalist sistemin aşırı kar hirsından bağımsız değildir.), TC önlem alacağı yerde, yaşanan felaketleri halkı birbirine düşürmenin aracı olarak kullanılmaktadır. İklim değişikliği sadece orman yangınlarına neden olmamaktadır. Son haftalarda Karadeniz’de yaşanan sel felaketi, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı’nda yaşanan orman yangınları (ki Kürdistan’da yaşanan yangınların çoğu devlet tarafından çıkarılmaktadır) yine T. Kürdistanı’nda yaşanan sel felaketi gibi gelişmelere karşı önlem almak ve felaket sonrasında halkın yaralarını sarmak yerine tam tersi yapılmaktadır. Devletin T. Kürdistanı’ndaki felaketlerle ilgilenmediği bilinmektedir. Diğer yerlerde yaşanan felaketler konusunda da yapılan halkın kafasına çay poşeti atmak ve İBAN vererek para toplamaktır.

Orman yangınları karşısında TC’nin gösterdiği tavır nasıl bir devlet gerçekliğiyle karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir. Orman yangınları karşısında iktidar halkın “ormanlara girmesini yasaklarken” orman arazilerinde madencilik ve turizm faaliyetleri tüm hızıyla sürmesine izin vermeye devam etmektedir. Orman yangınlarına müdahale etmesi ve söndürmesi gereken devlet yerine getirmede görevi konusunda hedef saptırmakta, ormanların bilinçli olarak yakıldığını propaganda etmektedir. Böylelikle orman yangınlarına müdahale karşısında başarısızlığını ve teşhir olmuşluğunu gizlemek istemektedir.

Kürde, devrimcilere karşı onlarca

SIHA, uçak ve helikopter olduğuyla övünen faşist iktidar, elinde neden yangın söndürme uçağı bulunmadığını açıklamamaktadır. Sırf bu gerçek bile devlet aygıtının esas olarak halka karşı örgütlendiğini göstermektedir. Sadece halka karşı değil, sel baskınları ve orman yangınlarında gösterdiği gibi doğa ve çevreyi korumayı değil, rant ve talana karşı örgütlenmiş bir “çete rejimi”yle karşı karşıyayız. İtibar için milyonlarca liralık uçak filosuna sahip “başkanlık rejimi” yangına karşı yangın söndürme uçağına sahip değildir. Böyle bir devlet gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Faşizm içinde bulunduğu durumu gizlemek için en iyi bildiği şeyi yapmakta emekçi halkı ırkçılık ve şovenizm zehriyle bölmek istemektedir. Son üç ayda Kürt halkına yönelik artan faşist saldırganlık bunun ifadesidir.

Devletin iktidar ortağı MHP Genel Başkan Yardımcısı Semih Yalçın’ın “HDP/PKK itlaflı gereken bir siyasi harekât sürüştü” açıklamasında ifadesini bulan ırkçı faşist söylem, Kürt halkına yönelik saldırıların giderek artmasının nedenine işaret etmektedir. 17 Haziran’da HDP’nin İzmir İl Binası’na silahlı baskın düzenlendi. Suriye’de TSK-MİT kontrolündeki topraklarda silahla poz veren “yerli ve milli” bir faşist tetikçi, parti binasında bulunan Deniz Poyraz’ı katletti. Sonradan açığa çıktığı üzere HDP il örgütünün sabah yapacağı ve yaklaşık 40 kişinin katılacağı bir toplantının iptal edilmesi daha büyük bir katliamı engelledi. Marmaris HDP binası iki kez saldırıya uğradı.

Son olarak Konya Meram’da yaşanan ırkçı saldırı ve katliamda 7 üyesi öldürülen Dedeoğulları ailesi, Kürtleri hedef alan ırkçı saldırılar dalgasının son üç aydaki en büyük hedefi oldu. 12 Mayıs’ta Konya’nın Meram ilçesinde Dedeoğulları, 19 Temmuz’da Diyarbakır ve Mardin’den mevsimlik işçi olarak Afyonkarahisar’a giden Kürt işçiler saldırıya uğradı ve 7 kişi yaralandı. 20 Temmuz’da Ankara’nın Altındağ ilçesinde bir Kürt aile ve 21 Temmuz’da Konya’nın Meram ilçesinde ikamet eden Diyarbakırlı bir aile saldırıya maruz kaldı ve bir kişi katledildi. Altındağ’da 2’si ağır 4 kişi yaralandı.

Kürt halkına yönelik artan bu saldırganlığı sadece ırkçı saldırılar olarak tanımlamak eksik olacaktır. AKP-MHP faşist ittifakı iktidarda kalabilmek için bilinen ve kullanılan bir planı devreye sokmuş durumdadır. İktidarda kalmak için her türlü yöntem devrededir. 25 Haziran 2015 ve 1 Kasım 2015 seçimleri arasında yaşanan yoğunlaştırılmış saldırı dalgası-

nın tekrarı amaçlanmaktadır.

Gücümüz Birliğimizdir!

Kürt halkına yönelik son üç ayda yaşanan ve giderek artan saldırılar, AKP-MHP faşist ittifakının “çökertme planı”nı devreye soktuğunu, başta Kürt halkı olmak üzere halkın bütün direniş odaklarına yönelik faşist saldırıların artışının nedensiz olmadığını göstermektedir. Faşizm en iyi bildiği şeyi yapmakta ve emekçi halk kitlelerini bölmek ve birbirine düşürmek istemektedir.

Bu gerçeği İbrahim Kaypakkaya yıllar önce oldukça isabetlice dile getirmiştir: “Kemalist diktatörlüğün milli meselede izlediği çizgi, tam anlamıyla Türk şovenizmidir. Ve bilindiği gibi, faşist diktatörlüklerin bir özelliği de, hakim ulus şovenizmini körüklemek, milli düşmanlıklar yaratarak ve kışkırtarak, emekçi halk kitlelerini bölmek, birbirine düşürmektir.” (İbrahim Kaypakkaya, Bütün Eserler, Nisan Yayıncılık)

AKP-MHP faşist ittifakının başta Kürt halkına yönelik olmak üzere artan bu saldırganlığına karşı durmak, emekçi halk kitleleri arasında yaratılmak istenen düşmanlığı teşhir etmek önem kazanmaktadır. Sistemin hakim ulus şovenizmine körükleyen, ulusal düşmanlıklar yaratmak isteyen her türlü kışkırtıcı söylem ve açıklamalarına karşı durmak anın devrimci görevlerinden biri olarak ortaya çıkmaktadır.

TC’nin nasıl bir devlet olduğu bilinmektedir. Kısa yüzyıllık tarihinde halka karşı işlediği suçlar, katliamlar ortadadır. Faşizmin yeni saldırılarına karşı emekçi halk kitlelerinin birliğini savunmak, ortak mücadele örgütleri içinde her yol ve yöntem kullanarak aktif bir devrimci direniş içinde olmak gerekir. Hakim ulus şovenizmine, ırkçılığa karşı başta Kürt halkı olmak üzere, mültecilere vb. yönelik saldırganlığa karşı durulması doğru politik tutumdur.

Birleşik mücadele güçlerinin varlığı ve pratiği bu anlamıyla eskisinden daha fazla önem kazanmaktadır. Faşizmin Kürt halkını hedefe koyan ırkçı şoven saldırılarına karşı Kürt halkının mücadelesini sahiplenmek, Kürt ulusunun Özgürce Ayrılma Hakkı’nı tavizsiz bir şekilde savunmak önemlidir. Bulduğumuz her alanda Kürt halkıyla dayanışma içinde olmak, hakim ulus şovenizmini şiddetle mahkum etmek ve ırkçı faşist saldırıların hesabını birleşik devrimci mücadeleyle sormak, katillere, faşist devlete verilecek en iyi yanıt olacaktır.

İran Halkı Bu Kez de “Susuzluğa” Karşı İsyanda

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Ned Price, ABD’nin “İranlıların barışçıl bir şekilde toplanma ve kendilerini ifade etme haklarını desteklediğini” söyledi. Ancak protestocular ve grevciler, onlarca yıldır kendilerine zarar veren ABD’ye destek vermiyor.

Geçtiğimiz haftalarda enerji endüstrisindeki petrol tesislerinde çalışan binlerce işçinin daha iyi ücret ve çalışma koşulları talebiyle yaptığı grevin ardından, İran bu kez de, güney batı eyaleti Huzistan’da halkın su kıtlığına çözüm bulunmamasına ve içme suyu kesintilerine karşı başkaldırısıyla gündemde.

Ülke ayrıca Ortadoğu’daki ülkeler arasında koronavirüs salgınına en kötü şekilde maruz kalan ülke durumunda ve bugünlerde beşinci bir koronavirüs dalgasının tam ortasında. Yeterli önlemlerin alınmamasına ve aşılamanın çok yavaş ilerlemesine yönelik de halkta önemli bir tepki mevcut.

Yaz sıcaklarının 50 derecenin üzerine çıktığı, dünyanın en sıcak yerlerinden biri olan Huzistan, İran rejimi ile sık sık çatışan etnik olarak Arap azınlığın yaşadığı bir bölge.

Eyaletin Ahvaz, Susengird, Hamidiye, Danyal, Mahşehr gibi birçok kentinde 15 Temmuz günü başlayan halk isyanının başka eyaletlere yayılabileceği şeklinde yorumlar yapıyor.

23 Temmuz itibarıyla halkın protesto gösterilerine yönelik otomatik silah, pompalı tüfek ve göz yaşartıcı gaz kullanan İran güvenlik güçleri, biri çocuk en az sekiz kişiyi öldürdü. İran medyası ve yetkilileri ise “fırsatçıları” ve “isyancıları” protestoculara ve güvenlik güçlerine ateş açmakla suçlayarak, biri polis memuru ve biri protestocu üç kişinin öldürüldüğünü iddia etti.

İran devleti 2019 yılında da ülke çapında gerçekleşen akaryakıt fiyatlarındaki artışa karşı gerçekleştirilen protesto gösterilerinde 300’ün üzerinde insanı öldürmüştü, 7 binden fazlasını ise tutuklamıştı. Kasım 2019’da, benzin fiyatlarındaki ani bir artış, ülke çapında hükümeti devirme çağrılarına dönüşen protestolara yol açmış; bu isyana İranlı yetkililer, günlerce interneti kapatarak ve protestoculara karşı ölümcül güç kullanılarak karşılık vermişti. Bu isyanda da Huzistan halkı, devletin saldırılarının en ağır biçimine maruz kalan bölgelerin başında yer almıştı.

Sosyalist İşçi’den Nick Clark, 23 Temmuz tarihli yazısında İran’daki isyana dair şu yorumları yapıyor:

İran’da Su Kesintisi Protestoları Dalgası

İran’ın güneybatısındaki halk, su kıtlığı krizini protesto ederek yedi gün boyunca polisle çatıştı.

Protestolar, ABD tarafından uygulanan ekonomik yaptırımlar, iklim değişikliği ve İran devlet yolsuzluğunun kışkırtıcı bir karışımının ürünüdür.

İran polisi, üst üste yedi gün boyunca protestoların düzenlendiği Huzistan eyaletinde her gece en az üç kişiyi öldürdü.

Kriz, sıradan halkı içme suyu sıkıntısıyla karşı karşıya bıraktı ve çiftçilerin mahsullerine zarar verdi.

İran Cumhurbaşkanı Hassan Rouhani, elektrik kesintilerine ve elektrik kesintilerine neden olan ilgili bir enerji krizi için şimdiden özür dilerken, diğer yandan İran’ı etkileyen kuraklığın hem hidroelektrik santrallerinde üretimi durdurduğunu hem de elektrik talebini artırdığını ifade etti.

Nitekim elektrik kesintileri başkent Tahran da dahil olmak üzere İran genelinde halkın geçen ayın sonlarında ve bu ayın başlarında protesto gösterilerine neden olmuştu.

İran hükümeti, yağışların geçen yıla göre yüzde 52 düştüğünü söylüyor, ancak protesto eden haltan birçok kişiye hükümeti “kötü yönetim” ve ihmalle suçluyor.

İran, ekonomik krizleri körükleyen ve halkı mağdur eden ABD tarafından uygulanan cezalandırıcı yaptırımlarla yıllardır karşı karşıya. Bunlar, ABD’nin Ortadoğu’daki kontrolüne bir meydan okuma içinde olan İran’ı tecrit etmek için

on yıllardır süren girişiminin bir parçası.

İran’ın yöneticileri ise devlete bağlı özel şirketler tarafından yürütülen endüstri ve işletmelerle ülke ekonomisinin bazı bölümlerini piyasaya “açmaya” çalışmaktalar.

Kıtlık

Protestocular kıtlığın sorumlusu olarak İslam Devrim Muhafızları Birliği’ne ait veya bağlantılı şirketler tarafından 100’den fazla barajın inşa edilmesini görüyor. Devrim Muhafızları İran devletinin en güçlü askeri ve siyasi kolu.

İran hükümetinin bazı kesimleri bile barajların birçoğunun gereksiz olduğunu, nehirleri kuruttuğunu, onların yatağını değiştirdiğini veya suyun buharlaşmasına neden olduğunu söylüyor.

Huzistan’daki protestocular, eyalette birkaç büyük nehir olduğuna dikkat çekiyor ve suyun nereye yönlendirildiğini bilmek istiyor.

Protestolar, aynı eyaletteki petrol işçilerinin grev dalgasının ardından geldi.

Huzistan, İran ekonomisinin merkezinde yer alan petrokimya endüstrisinin merkezidir. Orada üretilen yakıtın çoğu İran dışında satılıyor. Bu arada işçiler düşük ücret ve kötü koşullardan mustarip.

Bu protestolar aynı zamanda İran’da son birkaç yıldır yoksulluk ve yolsuzlukla ilgili bir dizi gösteri, grev ve isyanın da sonucusu.

Ortadoğu’daki diktatörleri destekleyen ABD ise tüm protestolarda olduğu gibi kendi çıkarları için onları destekliyormuş gibi yapıyor. Genellikle herhangi bir protestoyu rejime muhalefet ve Batı’ya des-

tek olarak sunmaya çalışıyor.

ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Ned Price, ABD’nin “İranlıların barışçıl bir şekilde toplanma ve kendilerini ifade etme haklarını desteklediğini” söyledi.

Ancak protestocular ve grevciler, onlarca yıldır kendilerine zarar veren ABD’ye destek vermiyor. Aksine işçileri ezen ve sömüren sisteme karşı direniyorlar.

Bağdat | Patronun Korumaları İşçilere Saldırdı

Irak’ın başkenti Bağdat’a bağlı Taife ilçesinde çalışan onlarca inşaat işçisi 3 aydır haklarını alamadı. Çalıştıkları taşeron firma tarafından tehdit edildiklerini de ifade eden işçiler seslerinin duyurulmasını istiyor.

Türkiye’den çalışmak için Bağdat’a giden işçiler aylardır maaşlarını alamadığı için iş bırakma eylemi başlattı. Pasaportlarına da el konulan işçiler, taleplerinin karşılanmasını istiyor.

Diyarbakır, Mardin, Adana, İstanbul, Niğde ve İzmir’den iş vaadiyle Irak’ın başkenti Bağdat’a götürülen 23 kişi 3 aydır maaşlarını alamadığı için 7 Temmuz’dan iş bırakma eylemi yapıyor. Bağdat’a bağlı Tayfiye ilçesinde Albaraka Grup’a ait elektrik şantiyesinde çalıştırılan işçiler, taleplerinin karşılanmasını istiyor. Taşeron şirketin iş vaadiyle çağırdığı işçiler 25 Şubat’ta Şırnak’ın Silopi ilçesinde bulunan Habur Sınır Kapısı’ndan Federe Kürdistan Bölgesi’nin Süleymaniye kentine geçti. İşçiler, kendilerinden habersiz Zübeyir ile Muhammed Akif Bilge ve Cemal ile Mustafa Aydın kişiler tarafından kaçak yollarla Bağdat’a götürüldüklerini söyledi.

İşçilerin yaşadığı sorunlara ilişkin görüştüğümüz işçilerden Osman Erol, “Bize verilen hiçbir söz yerine getirilmedi... Şuanda burada kaçak olduğumuz için evlerimize de dönemiyoruz. Kaçak olduğumuz için her gün bize 20 dinar (15 dolar) para cezası kesiliyor. Maaşımız ve pasaportumuzun bir an önce verilmesini istiyoruz.” dedi.

Tarım Politikaları İle Köylüler Üretemez Hale Getiriliyor!

Türkiye'nin dört bir yanında köylüler aynı politikalarla karşı karşıya. Önceki aylar da kota konulmasından kaynaklı çay üreten köylüler ürünlerini satamamış veya yok pahasına büyük şirketlere satmak zorunda bırakılmışlardı. Şimdi tütün üreticileri aynı anlayışın ürünü olan yetki belgesi şartıyla karşı karşıyalar.

Ülkede diğer politikalarda olduğu gibi tarım politikası da emperyalist - kapitalist sistemden bağımsız olarak düşünülemez. Bu durum uygulanan politikalarının esas ayağının emperyalist ülkelerin isteklerine göre şekillenmesini kaçınılmaz olarak beraberinde getirmektedir. 2000'li yıllar ile birlikte AKP döneminin başlangıcı ile hız kazanan tarımda neo-liberal politikaların hayata geçirilmesi tarımın tasfiyesine ve tarıma bağlı yaşamını sürdüren üretici köylülerin üretmez hale gelip üretimden ve topraklarından kopmasına neden olmuştur. Uygulanan politikaların özü tarımda tüm inisiyatifin büyük emperyalist tekelere ve onların yerli işbirlikçilerine geçmesidir. Üretimden pazarlamaya tüm süreç bu politikalar sonucunda egemen tekelere geçirilmeye çalışılmaktadır. Bu politikalar da ilerleme tarım ürünlerine göre değişiklik gösterse de hedef aynıdır.

Hızla hayata geçirilen bu politikalar sonucunda tarımla geçinenlerin sayısı düşmüş ve ekilen alanlar azalmıştır. Maliyetler altında ezilen köylüler üretimden kopmuş ya büyük şehirlere göç ederek buralarda işçileşmiş ya da kendi topraklarında işçi olmak zorunda kalmışlardır. Neredeyse her yıl üretici köylünün girdi maliyetleri artmış ama bunun yanında ürettikleri ürünün fiyatı aynı oranda artmamış, azalmıştır. Bu maliyetlerin altından kalkamayan köylüler borç batağına saplanmışlardır. Köylünün borcunun 2002'den bu yana 72 kat artması bu politikaların somut göstergesidir. Çok günde gelmese de intiharların en fazla yaşandığı sektör olarak karşımıza çıkmaktadır.

Köylüler borç batağında yüzerken büyük şirketlere sürekli destekler verilerek

üretim sürecini kontrol etmelerine olanak sağlanmıştır.

Son günlerde tütün üreticilerinin eylemleri ile birlikte gündeme gelen tartışmalar tarımın tasfiyesine dönük politikaların somut yansımasıdır. Tütün üreticilerinin itiraz ettiği nokta bu politikalardır. Kendi ürettikleri ürünün tüm sürecinin büyük sigara şirketlerine geçirilmeye çalışılmasına yönelik yasaya karşı eylem yapmışlardır.

Tütün Üreticileri Sigara Şirketlerine Köle Yapılmak İsteniyor!

Tütün üreticileri 2000'li yıllarla birlikte tarım politikalarındaki değişimi bütün yönleriyle yaşamışlardır. 2002 yılında 4733 sayılı Tütün Yasası çıkarılmıştı, TEKEL'in destekleme alımları yapması engellenmiş ve piyasadan el çektiler. Tütün piyasası tamamen büyük sigara şirketlerinin eline bırakılmıştı. Ardından sözleşmeli üreticilik modeline geçildi. 2008'de özelleştirilen ve İngiliz sigara devi British American Tobacco (BAT)'ya satılan TEKEL'in alım garantisi olmadığı bu sistemde, alıcı firmalar büyük sigara şirketlerinin talepleri doğrultusunda tütün ektirecekleri alanları belirleyerek üreticilerle dikimden önce miktar ve fiyat konusunda anlaşarak sözleşme imzalamaktadırlar. Elbette bu anlaşma üreticinin taleplerine göre değil şirketlerin isteklerine göre yapılması üreticileri kendi topraklarında işçiye dönüştürmektedir. Sözleş-

melere itiraz eden köylülerle diğer dönem hiçbir firma sözleşme yapmayacağı için, köylüler yapılan sözleşmeyi kabul etmek zorunda bırakılmaktadırlar. Bu durumun sonucunda 2002'de 405 bin olan tütün üreticisi sayısı yüzde 85 düşüşle 2020'de 57 bine üretilen tütün 200 bin tondan 60 bin tona kadar gerilemiştir.

Kaçakçılıkla Mücadele Kanunu'nda dört yıl önce yapılan değişiklikle Tarım ve Orman Bakanlığı'ndan yetki belgesi almadan veya bildirimde bulunmadan yapılan tütün ticareti yasaklanmış, bu yasağa uymayanların 3 yıldan 6 yıla kadar hapisle cezalandırılması öngörülmüştü. Yasanın, 1 Temmuz tarihinden itibaren uygulamaya alınmasını tütün üreticileri yol kesme eylemi yaparak protesto ettiler. Köylülerin ürettikleri ürünleri satmasına engel olan bu yasa tamamen sigara şirketlerinin isteklerine göre çıkartılmaktadır. Köylüler ürünlerini en az 250 üyeden oluşacak kooperatifler aracılığı ile satabilecek. Kooperatifler Kanunu'na göre yedi üyeyle kooperatif kurulabiliyorken tütün üreticilerine 250 şartı getirdiler ve Ticaret Bakanlığı'na bağladılar. Kooperatifler Ticaret Bakanlığı'na bağlandığında, üreticiler kırsal kalkınma hibesi alamamaktadırlar. Kooperatif kurmak için bütün süreçleri zorlaştıran yasa, köylüyü daha şimdiden kooperatiflerini kuran büyük sigara şirketlerine bırakmaktadır.

Tırşikçi Kapitalistlere Hayır!

Tütün üreticilerinin protestolarında bir köylünün 'Tırşikçi kapitalistlere hayır' sözü tütün eylemlerinin sloganı olmasının yanında sürecin özetini de ortaya çıkarmaktadır. Traktörün üzerinde konuşma yapan bir tütün üreticisi "Ahmet Aydın denen şahıs bu işi ranta dökecek" dediği sırada dinleyenlerin arasından bir ses "Tırşikçi kapitalistlere hayır" sloganı attı, bu slogan eylemlerin sembolü olarak karşımıza çıktı.

Ahmet Aydın AKP Adıyaman milletvekili... Ahmet Aydın bu yasanın çıkarılmasında başrol oynayan isimlerden birisi. Kendi akrabaları üzerine kayıtlı fabrika üzerinden süreci ranta dökmeye çalışan Ahmet Aydın'a yönelik olarak söylenen bu söz tamda iktidarın tarım politikalarının yansıması olarak karşımıza çıkmaktadır. Emperyalist tekel ve onların yerli işbirlikçileri tarımın tasfiyesi için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Yapılan eylemlerin genişlemesi üzerine iktidar köylülere operasyon düzenledi. 16 köylü gözaltına alındı 10 köylü ise tutuklandı. Köylülerin direnişten vazgeçmemesi üzerine 1 Temmuz 2021 tarihinde uygulamaya girecek yasa altı ay ertelendi.

Tarım politikası tarımı tasfiye yönelik olması köylüleri acımasız bir sömürüye itmektedir. İktidar köylüleri kendi politikalarına razı etmek için elinden geleni yapmaktadır. Yaz bu kadar kurak geçerken Urfa'da köylülerin elektrikleri, ürettikleri ürünlerin suya en çok ihtiyacı olduğu dönemde yüksek gelen faturaların ödenmemesi ve kaçak kullanım bahane edilerek DEDAŞ tarafından kesilmektedir.

Türkiye'nin dört bir yanında köylüler aynı politikalarla karşı karşıya. Önceki aylar da kota konulmasından kaynaklı çay üreten köylüler ürünlerini satamamış veya yok pahasına büyük şirketlere satmak zorunda bırakılmışlardı. Şimdi tütün üreticileri aynı anlayışın ürünü olan yetki belgesi şartıyla karşı karşıyalar.

Emperyalist şirketler ve onların istekleri doğrultusunda uygulanan politikalar sonucunda köylüler üretimden bir bir kopmaktadırlar. Örgütlü gücün zayıf veya hiç olmaması bu sürecin acımasız bir şekilde devam etmesine neden olmaktadır. Köylüler kendi topraklarından koparılmakta yıllardır yaptıkları işlerinden zor yolu ile uzaklaştırılmaktadırlar.

Sinbo Direnişçi Dilbent; Gözaltılar Baskılar Bizi Mücadelemizden Alıkoyamayacak

Koronavirüs (Kovid-19) salgını nedeniyle geçici süreliğine kapatılan ya da çalışma süreleri mevcut durumdan dolayı azalan ve faaliyetleri kısmen de olsa imkansızlaşan işyerlerinin zararlarını azaltmak için “Ekonomik ve Sosyal Hayata Etkilerinin Azaltılması Hakkında Kanun ile Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına Dair Kanun” 17 Nisan’da yürürlüğe girdi. Kanunla birlikte ücretsiz izin uygulaması getirildi. Uygulama sonucu birçok işyeri, çalışanlarını ücretsiz izne çıkardı. Sinbo firmasına ait Haramidere’de bulunan fabrika da bu kapsamda sendikali olan 6 işçiyi 11 Eylül’de 2 ay boyunca ücretsiz izne çıkarmıştı.

2 ayın bitmesiyle birlikte firma, işçilerin evlerine bilgilendirme kağıdı göndererek ücretsiz izni 2 ay daha uzattı.

Bununla birlikte işçiler, 18 Kasım’da fabrika önünde “Direniş Çadırı” kurdu. “Sendikali oldukları için ücretsiz izine çıkartmalara, işten çıkarmalara, kölelik yasalarına ve saldırılara karşı” direniş başlattıklarını belirten işçiler haklarını alana kadar mücadele etmeye devam edeceklerini söyleyerek direnişi başlatmıştı.

Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyesi Sinbo işçileri, taleplerini şu şekilde sıralamıştı:

- “7244 sayılı geçici yasa iptal edilsin, tüm çalışanlara iş ve gelir güvencesi sağlansın.

- Keyfi ve hiç bir hukuki dayanağı olmadan ücretsiz izin saldırısı ile karşı karşıya kalan üyelerimizin hak kayıpları giderilsin, ücretsiz izin uygulaması sonlandırılсын.

- Sendikaya üye olma hakkı başta olmak üzere sendikal haklara dönük yasaları saldırılar son bulsun.

- Çalışma saatleri ve koşulları pandeminin açığa çıkardığı gerçekler üzerinden, işçi sağlığı ve güvenliği önlemleri esas alınarak düzenlensin.

- Tüm çalışanlara fazla mesaiye kalmadan geçimini sağlayacakları ücret verilsin.

- Covid-19 pozitif çıkan bölümler başta olmak üzere tüm fabrikada genel karantina önlemleri alınsın, işçiler ücretli izne çıkarılsın.

- Yönetimin talimatıyla, ustabaşı ve şeflerin hayata geçirdiği, baskı, mobbing, tehditler sonlandırılсын.

- İlgili bakanlıklar ve birimleri fabrikaları denetleyerek görev ve sorumluluklarını yerine getirsinler. Patronların her türlü keyfi tutum ve dayatmasını örtbas etmekten vazgeçsinler.” Sıralanan taleplerin hala geçerli olduğunu söyleyen direnişçiler sendikaları öncülüğünde direniş başlattı.

Direniş 200. Gününe yaklaşırken Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS), “Sınıfımızın haklı ve meşru taleplerini daha görünür kılmak, sermayenin çok yönlü kuşatması altında hareketsiz kalmış tüm kardeşlerimize mücadeleyi büyütme çağrısı yapmak için Ankara’ya yürüyoruz.” diyerek Ankara yürüyüşü başlatacaklarını duyurdu.

“Yürüyüş: Kod Adı 29” şiarıyla Ankara’ya yapacağı yürüyüşün başlangıcına polis saldırdı, çok sayıda kişi gözaltına alındı.

Sinbo direnişinde saldırı ve engellemelere rağmen direnişini kararlı bir şekilde devam ettiren Türker, amacının Ankara yürüyüşü ile direnişi bir üst aşamaya taşımak olduğunu dile getirdi.

Direniş Ankara’ya Yürüyüş Kararı ile Sürüyor

Ankara yürüyüşünün ilk günü ve ardından 2. ve 3. günlerinin her birinde polis saldırısı ve gözaltı yaşandı. Gözaltı saldırısına karşın dayanışma amacıyla çeşitli bölgelerde açıklamalar yapıyor.

“Bizler Mücadelemizden Vazgeçmeyeceğiz”

Ankara yürüyüşüne başlarken gözaltına alınan ve ardından serbest bırakılan Dilbent Türker ile görüştük. Dilbent direnişin 190’ncı ve yürüyüşün 3’ncü gününde şunları söyledi:

Sinbo fabrikasında Kod-29’un kaldırılması için 7 aya yakındır mücadele verdik, bu süreçler ilgili kurum kuruluşlar; Çalışma Bakanlığı sessiz kaldı. Bizler biliyoruz ki asıl işin sorumluları onlardır, Kod29 işten çıkarma yasağının dışında bırakılarak adeta patronlara tazminatsız işten atmanın önünü açtılar. Bizler de bu süreçte bizlere gözünü kulağını kapatanlara ve Kod-29’un ciddi bir sorun olduğunu haykırmaya devam ettik. Ancak her bölgeye özel kaymakamlık yürüyüşümüze yasak koydu. Sinbo önünde başlattığımız yürüyüşe polis saldırdı ve polisler yasağın nedenini bilmeksizin bu karara bizim uymamız gerektiğini söylüyor ancak bizler bu kararın hukuksuz olduğunu, anayasaya aykırı olduğunu dile getiriyoruz. Çünkü bizlere özel çıkarılmış bu yasak bu yasak bizim sesimizi boğmaya dayalı bir yasak, bizlerin haklı mücadelesini engellemek için çıkardıklarını biliyoruz. Bu süreçte her bölgede yürüyüşümüze başlarken gözaltına alınıyoruz, orantısız güç kullanarak şiddet görerek gözaltına alınıyoruz. Bizler mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz, gözaltılar baskılar bizi mücadelemizden alıkoyamayacak.”

Covid-19’a Yakalanan Otel İşçileri 40 Derece Sıcakta Depoda Tutuluyor!

Diyarbakır ve Urfa’dan Muğla’nın Bodrum ilçesi Torba Mahallesi’nde bulunan Vogue adında bir otelde çalışan 2 işçi koronavirüse yakalandı.

27 Temmuz’da testleri pozitif çıkan Mehmet Altun ve Halil Kabur isimli işçiler, depo olarak kullanılan bir yerde karantinada tutuluyor.

Sıcaklığın 40 derecenin üstünde olduğu bölgede demir saclardan yapılmış depoda kalan işçiler, dağınık ve kirli bir alanda kalıyor.

‘Taşeron Olduğumuz İçin...’

Mezopotamya Ajansı’nı arayan işçi Mehmet Altun, kaldığı otel odasından başka odaya geçileceği söylenerek, depoya götürüldüğünü söyledi.

Sıcak havada demir saçtan yapılmış yerde kalmak istemediğini belirten Altun, “Valiliği, kaymakamlığı, 112’yi, emniyeti aradım. Hepsi birbirine yönlendirdi. Bir çare bulamadık. Otelin personeli de virüse yakalanmış ama onlara otel içerisinde oda verilmiş. Biz taşeron işçi olduğum için sıcaklığın altında kalmak zorunda bırakılıyor” dedi.

‘İnsanlık Dışı Muamele’

Yemeklerinin düzenli getirilmediğini belirten Altun, kendilerine su bile verilmediğini dile getirdi. Bu nedenle ilaçlarını da düzenli kullanamadıklarını aktaran Altun, “Normal bir grip hastalığına yakalanmadık bize yapılan bu muamele insanlık dışıdır. Tedavimi düzgün yapamadığım için bugün öksürüklerim arttı” diye konuştu.

Altun, sağlık haklarına erişemediklerini dile getiren, tedavilerinin düzenli bir yerde yapılması için seslerinin duyulmasını istedi.

KADINLARIN BİRLİĞİ

EMEK-KADIN EMEĞİ, ÜRETİM-YENİDEN ÜRETİM ÜZERİNE BİR TARTIŞMA-2

Ev içi emeğin kadınların doğal bir görevi, sorumluluğu olarak görülmesi yani toplumsal iş bölümünün cinsiyetçi inşası, kadınların ev içerisinde harcadığı emeğin onun öncelikli, değişmez, aksatılmaz işi olarak görülür.

Ev işi dediğimiz şey, bakım emeğiyle doğrudan ilintili olarak hem evli çiftin evinde hem de ebeveyn evinde hemen hemen yalnızca kadınların sunduğu karşılıksız bakım hizmetleridir. Yemek pişirmekten, temizlik yapmaya, çamaşır yıkamaya, çocuk-yaşlı-engelli bakımına kadar varan geniş bir yelpazede kullanım değeri üreten hizmet verilir. “Ev içinde yapılan işlerin belirlenmiş mesai saatleri yoktur. Bu düzende, çalışmayla dinlenmeyi, iş zamanı ile boş zamanı, iş yapmakla sevgi paylaşmayı ayırtırmak neredeyse olanaksızdır; tersine iç içedir bunlar...” (Gülner Acar) Ev içi emeğin bu özgün yönleri onun ölçülmesini zorlaştırır ve onu daha görünmez kılar.

Kadınların ev içerisindeki üretimlerinin bir kısmını erkek emek gücünün yeniden üretilmesi için sunulan hizmetler oluşturur. Marks, Kapital’de emek gücünün değerini onun yeniden üretilmesi için gerekli olan geçim araçlarının değerine eş tutar. Yani sermayedarın işçiye ödediği emek gücünün değerini içeren ücret, aynı zamanda işçinin kendini yeniden üretmesi için ihtiyaç duyduğu tüm ihtiyaçların da bedelini içerir. Bu parayla işçi ve onu yeniden üreten, duygusal ve maddi ihtiyaçlarını gideren ailesinin de geçimi sağlanır. İşte kadınların harcadığı emeğin karşılığı bu argümanlarla

ödenmiş varsayılr. Bu varsayımı emek gücünü satmak zorunda kalmayan yani dışarıda herhangi bir işte çalışmayan kadınlar için doğru kabul etsek bile (bunun böyle olmadığını daha sonra göreceğiz), karın tokluğuna ve hiçbir söz hakkına sahip olmadan harcanan bu emeğin köle emeğine içkin bir yön içerdiğine dikkati çekmek gerekir.

Peki, dışarıda ücretli iş gücünde istihdam edilen kadınlar eve geldiklerinde bu işlerden muaf mı tutulurlar? Tabi ki hayır! Ev işi, kadınların yapmaları gereken, onların doğal bir uzantısı olarak görüldüğünden evde ikinci bir mesai başlar. Bu mesaiyle kadınlar kendi emek güçlerini yarına tekrar üretirken, erkek işçinin emek gücünü de karşılık almadan yarına hazırlar.

Görünen şu ki, iş gücü piyasasında çalışan kadınların ev içerisinde yeniden üretim aşamasındaki paylarında bir azalma yoktur. Ev işleri yine kadınlar tarafından üstlenmeye devam edilmektedir. Bu kadınlar hem ücretli istihdamda artı değer üretir, hem de yeniden üretim sürecinde emeğini karşılıksız sunar. Böylece çifte sömürüye maruz kalmış olurlar.

Kapitalist üretim süreci kesintisiz bir süreçtir. Kapitalist bu sürecin sekteye uğramaması için belirli koşulların hazır halde bulunmasını ister. Birikim sürecinin kesintiye uğramaması için emek gücü metasının üretim aşamasında hazır halde bulunması onun tek derdidir. Birikimin yegâne kaynaklarından biri olan ve tüketildiğinde yeri kolayca doldurulan emek gücü metası özel bir öneme sahiptir.

İşte bu özel metayı üretme yeteneğine sahip olan kadın, ev içerisinde kullanım değeri taşıyan üretiminden ziyade, mübadele değeri taşıyan emek gücü metasını da üretmiş olur. Kadının ev içerisinde harcamış olduğu bu emek basite indirgenemeyecek ve elle tutulamayacak kadar büyük bir toplamı ve değeri ifade eder. Kadının aile içerisinde hapsolmuş konumuyla birlikte üretilen, sermaye-

nin istekleri ve ihtiyaçları doğrultusunda itaatkâr bir işgücüdür. Sınıfsal kimlikler, davranışlar, kültür, toplumsal cinsiyetin inşası vb. kısacası kapitalizmin ihtiyaç duyduğu bir ideolojidir üretilen. Ve kadınların ev içinde harcadığı emek meta üretiminden ziyade duygusal, zihinsel, cinsel bir emek kütesini de içerir.

Ev içerisinde kadınların harcadığı emeğin niteliğini incelerken kapitalizmle ilişkisini gün yüzüne çıkarmak, kapitalizmin ev içi emeği nasıl olumladığını ve ataerkil sistemle iç içe bundan nasıl bir çıkar sağladığını görmek gerekiyor.

Ev içi emeğin kadınların doğal bir görevi, sorumluluğu olarak görülmesi yani toplumsal iş bölümünün cinsiyetçi inşası, kadınların ev içerisinde harcadığı emeğin onun öncelikli, değişmez, aksatılmaz işi olarak görülür. Kadınlara dayatılan bu mecburi zorunlu rol, onların aynı zamanda iş gücü piyasasındaki eğreti, ikincil, daha az değer üreten ve düşük statülü işlere bağımlılığını da açıklar. Kadınların giderek artan biçimde enformel, esnek işlere yönlendirilmesinin koşullarını sağlayan ev içerisindeki konumudur. Bu konumun devamının sağlanması sermaye için ucuz, itaatkâr, örgütsüz iş gücü anlamına gelir.

Ev işinin varlığı ve kadınların bu işe mahkûm edilmesinin sermaye üzerinde başka etkileri de vardır. Kadınların iş gücü piyasasından dışlanmaları onları bir yedek sanayi ordusu haline getirir. Bu durum erkek iş gücü üzerindeki pazarlık gücünü düşürme potansiyeli taşır.

Kapitalizmin ev içi emeği olumlamasındaki bir diğer çıkarı, ev işinin emek gücünün değerini düşürüyor olmasıdır. Karşılıksız ev emeği olmasa işçinin emek gücünü yeniden üretmesi için gerekli olan geçim araçları maliyeti daha yüksek olurdu. Kadınların karşılıksız verdiği bu emek olmasa, geçim araçları piyasadaki hazır halde satın alınacak bu da emek gücünün değerini yükseltecektir.

(Devam edecek)

Azra Gülendamlar Haytaoğlu’nun Katledildiği Ortaya Çıktı

Antalya’da, 5 gündür haber alınamayan gazetecilik bölümü öğrencisi 21 yaşındaki Azra Gülendamlar Haytaoğlu cansız bulundu.

Üniversite öğrencisi genç kadına evinde cinsel saldırıda bulunup, katleden 48 yaşındaki Mustafa Murat Ayhan gözaltına alındı. Aydın’ın emlakçılık yaptığı ve aynı zamanda inşaat mühendisi olduğu öğrenildi.

Azra Gülendamlar Haytaoğlu’na bir süredir ulaşamıyordu. Bunun üzerine Baba Mustafa Haytaoğlu, Adana’dan gelerek kızını aramaya başladı. Mustafa Haytaoğlu, hayatından endişe ettiği kızı için polise kayıp başvurusunda bulundu. Polis, Azra’yı bulmak için arama çalışması başlattı. Sosyal medyadan da genç kadının bulunması için çağrılar yapıldı. Antalya emniyetinin arama çalışmaları kapsamında Haytaoğlu’nun son görüldüğü bölgedeki güvenlik kamerası kayıtları incelendi.

Antalya Emniyet Müdürlüğü’ne bağlı Asayiş Şube Müdürlüğü Cinayet Büro Amirliği ekipleri, Azra’nın cep telefonundan en son inşaat mühendisi ve emlak ofisi sahibi Mustafa Murat Ayhan’la görüştüğünü tespit etti. Cinayet masası ekipleri, Ayhan’ı sorguya aldı. Ayhan, ilk ifadesinde, “Önceden tanışmıştık. Geldi, birlikte yemek yedik, gitti. Bilgim yok” diye ifade verdi. Polis bunun üzerine Ayhan’ı serbest bıraktı.

Cinayet masası ekipleri, daha sonra MOBESE ve çevre iş yeri güvenlik kamerası görüntülerini incelemeye aldı. Görüntülerde Mustafa Murat Ayhan’ın, Konyaaltı ilçesindeki evinden aynı valiz ile birkaç kez çıkıp gittiğini belirledi. Bunun üzerine Ayhan, yeniden gözaltına alındı. Tekrar sorguya alınan Ayhan, cinayeti işlediğini itiraf etti.

DENEYİM | “Pandemiye Bir de Bana Sor” Çalışmasından İzlenimler

Pandemi ile başlayan ve bir yılı aşkındır devam eden süreç özelde kadın ve LGBTİ+’ların daha çok şiddete, baskıya ve sömürüye maruz kalmasına sebebiyet verdi, devletin ve erkeğin saldırılarına daha elverişli bir alan yaratılmasına yol açtı.

Bu süreçte her birimiz aynı veya benzer sancılar yaşadık. Ancak bizlere savaş açan erkek devlet karşısında mücadeleyi daha farklı alanlara taşıdık, hiç terk etmediğimiz sokaklar yine itaat etmeyen kadınların sloganları ve dayanışması ile dolup taşı.

Sözünü ettiğimiz kadınlara savaş açma durumu birçok saldırının yanı sıra en net biçimde İstanbul Sözleşmesi gündeminde karşımıza çıktı.

Devletin aleni olarak bize düşman politikalarının bu denli yoğunlaştığı, pandemi sürecinden etkilendiğimiz bu süreçte Yeni Demokrat Kadın olarak “Pandemiye Bir de Bana Sor” adlı kampanya çalışmasını örgütledik ve bu kampanyanın bir ürünü olarak aynı adla bir kitap çıkardık.

Şimdiye kadar kampanyamıza dair birçok şey söyledik, konuştuk. Kitabın içerisinde de özel olarak bu deneyime değiniler yaptık, kampanya deneyimlerimizi satırlara döktük.

Hiçbir Yoğunluk Kadın Çalışmasına Engel Değil

Politik süreç bize sürekli hareket halinde olmayı dayatırken, erkek devletin saldırıları karşısında sokakta mücadele halinde olmak kadar kolektif emeğin ürünü olan kitabın dağıtım ve tanıtımı da önemli bir yerde duruyordu. Hem politik hem de silinmeye çalışılan tarihimize açısından kitabın önemi bunu zorunlu kılıyordu.

Yukarıda da sözünü ettiğimiz gibi kitap etkinliğimizi örgütlediğimiz süreç İstanbul Sözleşmesi’nden çıkılmaya çalışılan döneme denk düşüyor. Aynı zamanda LGBTİ+’lara yönelen yok sayma politikalarının, nefret saldırılarının yoğunlaştığı bir süreçte ve Onur Ayı’nın da içerisindeydik.

Bir yandan sürecin yoğunluğu bir yandan etkinliği örgütleme çalışmalarımız, doğal olarak kendi gerçekliğimizin üstünde bir potansiyeli açığa çıkarmamıza olanak sağlamış oldu. Kitapta emeği olan, sözü olan kadın ve LGBTİ+’ları etkinlik örgütlemeye sürecine dahil etmekte belli sıkıntılar yaşadık ve bu durum yükün yoğunluğunun daha az kadının omzunda birikmesine sebep oldu. Dar bir ekiple bütün süreci planlamaya çalışmak belirli handikaplar oluşturdu.

Etkinlikler, piknikler, buluşmalar, kampanya süreci, kitap hazırlığı her biri farklı farklı deneyimlerdi ve öğreticiydi. Bu süreç farklı semtlerde bulunan kadınlarla iletişime geçmemizi sağladı.

Sonuç olarak bu süreç de, biz ve ulaştığımız oranda pandemi koşullarını yaşıyan kadınların dönüp kendi gerçekliğini görebileceği somut bir ürün yaratma çalışmamızda olduğu gibi olanaklarımızı kendi irademiz ve emeğimiz ile açığa çıkarmaya çalıştığımız bir süreçti.

Etkinliğin örgütlenme sürecine ilişkilendiğimiz kadın ve LGBTİ+’ları katmakta yer yer zayıf kalsak da küçük buluşmalar, geniş katılımlı piknikler düzenleyerek bir şekilde ilişkilenebileceğimizi korumaya çalıştık ve kadınları etkinliğimize davet ettik.

Öncelikle ulaşabildiğimiz en geniş kitleye kitabı tanıtmak ve ulaştırmak istiyorduk. Bu noktada YDK olarak yaptığımız toplantılarda bulunduğumuz her alanda, eğer yapabiliyorsak tanıtım etkinlikleri örgütlemeye karar verdik.

Hızlıca tanıtım ve dağıtımı nasıl örgütleyebileceğimiz üzerine alanlarda tartışmaya başladık ve özellikle İstanbul’da her zaman yaptığımız tarzın dışına çıkmak ve elimizden geldiğince farklı bir şey yapmak amacı ile çalışmalarımızı örgütlemeye koyulduk. Haftalar öncesinden içerik planlamalarına başlamak daha hazırlıklı, planlı olmamızı sağladı ve özgüvenli kıldı kuşkusuz.

Tüm bunlar özveriyle bir şekilde tamamlanırken ise 26 Haziran tarihinde Taksim Hill Otel’deki tanıtım etkinliğimizi gerçekleştirdik.

Etkinlik gününün Onur Yürüyüşü’ne denk gelmesi elbette ki bir handikaptı. İstanbul açısından kadınların yoğun günlerinden biriydi ve bu durum etkinliğimize katılım oranını düşürmüştü. Ancak hem kendi içimizde hem de dayanışma içerisinde olduğumuz kurumlar, kişiler tarafından yapılan yorumlar, günün şehir açısından yoğunluğu ve abluka göz önüne alındığında oldukça iyi olduğu yönündeydi. Elbette eksikler ve hatalar vardı fakat asıl önemli olan elimizden gelenin en iyisini yapmak-

tı. Bütün bir sürecin yorgunluğu da böyle güzel bir sonuçla silinip atılabildi zaten.

İstanbul böylesi durumlarda diğer illere oranla daha derli toplu, iletişime geçilebilecek kitlenin daha ulaşılabilir ve ilişkilerin daha kuvvetli olduğu bir alan. Ancak hem 1 Temmuz süreci hem de kitabın çıkmış olması özellikle Ankara’da çevremizdeki kadınlar ile daha nitelikli ilişkiler kurmamıza, ilişkide olduğumuz kadınların YDK’ya yaklaşmasına olanak sağladı.

İstanbul’daki etkinliğimizin ardından Ankara’daki YDK çevresinin de isteği ve önerileri doğrultusunda bir etkinlik daha yapılma kararı aldık. Yine gündem yoğunluğundan kaynaklı oldukça kısıtlı bir zaman diliminde, hem faaliyetçilerin hem de çevremizdeki kadınların emeği ve iradesi ile örgütlenen Ankara tanıtım etkinliği Batukent Yeni Yaşam Derneği’nde gerçekleşti. Yine kadınların katılımı ve yapılan geri dönüşler, yorumlar oldukça motive ediciydi. Kadınların etkinliğe ilgisi ve özellikle katılan ya da haberini gören kadınların olumlu değerlendirme ve yapıcı eleştiriler yapması bizler açısından çok motive ediciydi.

Yaklaşık iki aylık süreçte YDK olarak zaman zaman çok yorulup kısmen dağılsak da, sonuca odaklı bir şekilde ilerleyerek tanıtım sürecini de elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak örgütledik. Hem öncesindeki kampanya sürecinin hem kitabın çıkışı sürecinin hem de tanıtım sürecinin bütün bir yorgunluğu aslında kitabı okuyan ve iyi veya kötü bizlere dönüş yapanların enerjisi ve yorumlarıyla silinmeye devam ediyor.

Etkinlikler, piknikler, buluşmalar, kampanya süreci, kitap hazırlığı her biri fark-

lı farklı deneyimlerdi ve öğreticiydi. Bu süreç farklı semtlerde bulunan kadınlarla iletişime geçmemizi sağladı. “Kitabı daha çok kadına nasıl ulaştırabiliriz?” sorusu hiç gündemimizden düşmedi. Bu ve birçok benzer soru içerisinde cevapları aramaya, doğru ve etkili olanı yapmaya, daha çok kişiye ulaşmaya çalıştık.

Bir bütüne baktığımızda her birimizin değerlendirmelerinden bir parça aldığımızda karşımıza çıkan sonuç da bir yılı aşan bu süreç kadar öğretici. Kadın emeğinin görünmez kılınması kadın mücadelesinin ana başlıklarından ve mücadele alanlarından biri. Ki yaptığımız çalışmanın esas başlıklarından biri de buydu. Ancak bu gerçeklikler, aynı durumu pratikte somut olarak yaşamamıza engel olmuyor ne yazık ki.

Bütün süreçteki aksamaların, zaman kayıplarının birçok sebebi var elbette ama kendi emeğimizin daha fazla görerek için bu süreç öğretici olacaktır.

Dışarıdan gelen olumlu yorumlar ile kendi emeğimizin bize daha görünür hale gelmesi bir kanıt niteliğinde. Bir kadın kurumu olarak, kadınların bu denli etkilendiği bir süreci, kapı kapı dolaşarak, bilgisayar başında dirsek çürüterek, kadın ve LGBTİ+’ların sözlerini bir araya getiren bir kitap ile somutladık. Geriye dönüp baktığımızda o kadınların, LGBTİ+’ların ve kurumsal olarak YDK’nın sürece dair önemli değerlendirmeleri bir kitap halinde önümüzde duruyor. Özelde sonraki deneyimlerimize ışık tutması muhtemel, bir yılı aşan sürecin değerini anlamak için kendi gücümüzün ve enerjimizin farkında olmak gerektiği aşikar. Çünkü bu kitabın ve çalışmanın değerini kavramak için dönüp ne yaptığımıza bakmak yeterli olacaktır.

İşimizi Yapmaya, Halkın Doğru Haber Alma Hakkını Savunmaya Devam Edeceğiz!

İrade ve inancın ortaklaştığı yerde kaybetmeyeceğimizi tekrar tekrar hatırlatıyor.

30 Temmuz 2021 günü Konya'nın Meram ilçesinde yaşanan ırkçı saldırı neticesinde aynı aileden 7 Kürt katledildi. Devlet ve ona bağlı medya ısrarla 'münferit olay' dese de, yaşananın faşist saiklerle işlendiği ortadaydı. Bu katliam üzerine, Kürt halkı, devrimci, ilericiler de olayı lanetlemek üzere alanlara çıktı. Yaşanan bu faşist katliam, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda birçok yerde protesto edildi. Eylemlerde birçok yerde polis engellemeleri ve saldırıları yaşandı. Buna rağmen eylemler büyük iradeyle gerçekleştirildi. İstanbul'da yapılan protesto eylemi ise faşist bir gürühün saldırısına maruz kaldı.

İstanbul Emek, Barış ve Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla 31 Temmuz'da Taksim Tünel Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemin ardından, çoğu gençlerden oluşan bir kitle Şişhane Meydanı ve Kasımpaşa'ya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca Kürt halkına yönelik saldırılar ve nefret söylemleri protesto edildi. Yürüyüşün sonlarına doğru ise faşist bir grup tekbirlerle gruba saldırmaya başladı. Gazeteciler olarak biz de yaşananları görüntülemeye ve olayı tüm gerçekliğiyle aktarmaya çalıştık. Ancak eylemcilere dönük saldırı biz devrimci basın emekçilerine de yöneldi. Çünkü faşist gürühün, saldırdığı eylemcilerin gerçekleştirdiği öz savunma sonucu saldırı cesareti kırılmıştı.

Eylemcilerin alandan ayrılmasıyla nefretin boyutu bize yöneldi. Ellerine geçirdikleri sopa, kova, çivili sopa ne buldularsa üzerimize fırlatmaya ve bizim

görüntü almamızı engellemeye çalıştılar. Yaşananlar sırasında kadın gazeteciler 20 kişilik erkek faşist bir grup tarafından yerde sürüklendi, kıyafetleri yırtıldı. Yaşanan bu faşist saldırının ardından gazeteci arkadaşlarımızla darp raporu almak üzere Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne geçtik. Bir süre sonra arkadaşlarımız, bize saldıran faşist grubun da hastanede olduğunu ve kendilerine saldırmaya çalıştığını söylediler. Biz de gazeteciler olarak arkadaşları hastaneden almaya gittik. Onları oradan çıkarttıktan sonra ben de darp raporu almak için aynı hastaneye geçtim. Hastaneye geçtiğim de ise Mezopotamya Ajansı muhabiri Enes Sezgin'in gözaltına alındığını ve polislerce hastaneye getirildiğini gördüm. Enes'in üzerinde ise yoğun işkence izleri vardı. Orada bulunan polisler çok rahat bir şekilde hastane içerisinde de işkenceyi sürdürüyordu. Ben de bunu yapmamalarını, bunun işkence olduğunu söyleyerek polisleri uyardım. Daha sonra polisler de bana ırkçı/faşist söylemlerle küfür etmeye başladılar. Darp raporu için beklediğim alanda polisler, amirlerini çağırarak 'ısmarlama' bir şekilde gözaltına alınmam talimatını verdiler.

Akabinde 2 polis üzerime çullandı ve ters kelepçe işkencesiyle gözaltına alındım. Hastanede kaba dayak ve faşist söylemler sürdü. Hastaneden çıkarırken başımı eğmeye çalıştılar ama başımı eğmedim ve bu da kendileri adına işkence gerekçesi yapıldı.

Gözaltı için götürüleceğimiz Taksim Polis Merkezi'ne giderken benzer süreç-

lere maruz kaldık. Burada ise bize saldıran grubun teşhisi üzerinden suçlamalara maruz kaldık. Bu sırada gözaltılarımıza ilişkin gazetecilerin, avukatların ve milletvekillerinin bizi aradığını öğrendik. Ancak polis bizi arayanları da sürekli yanlış yönlendirerek işkenceyi gizlemeye çalıştı. Basın emekçisi yoldaşlarımın bu sahiplenme iradesi ve dayanışması da mücadelemizin ne denli önemli olduğunun bir göstergesidir.

İrade ve inancın ortaklaştığı yerde kaybetmeyeceğimizi tekrar tekrar hatırlatıyor.

Yerimizi arkadaşlardan gizleyen polis, olayı tek taraflı olarak inceleyip suç üretmek için çaba sarf ediyordu. Hem eylemciler hem de biz gazeteciler bize saldıranlar ve onları yönlendiren polislerin hazırladığı fezlekeyle suçlanıyorduk. Teşhis işleminin bitmesinin ardından polis aracılığıyla Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul İl Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldük. Taksim'den Vatan'a gidene kadar ise polis aracında fiziki ve psikolojik işkenceye maruz kaldık. Araçtaki fiziki işkence sırasında polis, sürekli gazeteci kimliğime yönelik küfür ve hakaret ediyordu. Bunun nedeni de belliydi. Türkiye'de polis işkencecidir, karakollar işkencehanelerdir. Biz de polisin bu işkencesini sürekli teşhir eden devrimci basın emekçileriyiz. Polis aracı içerisinde bana yönelen nefretin boyutu bu yüzdendi. Yine araç içerisinde açılan ırkçı/faşist marşlar ve zorla okutulmaya çalışılan İstiklal Marşı da polisin işkence yöntemlerinden birisiydi. Ancak

onların bize dikte ettiklerini söylemedik ve bu da onların üzerimizde oluşturmaya çalıştığı baskıyı kırdı. Sesimi her çıkarmadığımda şaşırان ve anlam veremeyen bir faşizm gerçekliği vardı karşımızda. Çünkü biliyorlardı ki bizim yerimizde onlar olsaydı, iradelerini bir kenara fırlatıp dayatılan şeyleri harfiyen yapacaklardı.

İşte devrimci bilinç ve iradeyle faşizmin korkaklığının karşılaşması da bu şekilde oldu benim için.

Vatan Emniyet'e gittiğimizde ise avukat görüşmesi gerçekleştirdik ve bu görüşmede üzerimize atılmaya çalışılan iddialara baktık. İddiaların tamamı gerçek dışı ve saldırgan ifadeleri üzerinden hazırlanmıştı. Buna yönelik savcılık ifadesinde ise gazeteci kimliğimize yönelen saldırıları ve bu iddiaların gerçek dışı halini anlattık ama yine de tutuklanmaya sevk edildik. Bu bile olayın ne denli tek taraflı incelendiği, amacın, meseleyi tüm boyutlarıyla araştırılmasından ziyade Kürt düşmanlığından ileri gelen devrimcileri cezalandırma mantığıyla işlendiğinin somut bir göstergesiydi.

Neticede hakimliğe sevk edildik ve hakimlikte ifade verdim. Verdiğim ifade ise, hazırlanan iddinamenin hukukun temel ilkelerine aykırı, siyasi saiklerle hazırlanan bir iddianame olduğunu vurguladım. Evet biliyorduk ki bize yöneltilenlerin hiçbirini yapmamıştık, ellerinde bir delil, dayanak yoktu ama tutuklanmak isteniyorduk. Buna karşın özgüvenli bir savunma yaptık ve ardından da serbest bırakıldık.

Son süreçte AKP-MHP iktidarının girdiği çıkmaz ve bundan kurtulmak adına toplumun örgütlü kesimlerine yönelttiği saldırı konsepti biz devrimci basın emekçilerine de yöneliyor. İşçi-emekçilere, Kürt halkına, kadınlara, LGBTİ+'lara dönük saldırı konseptinin bir ayağı da biz devrimci, muhalif basın emekçilerine yöneliktir. Bu tip saldırılar bizim için ilk değil, son da olmayacak. Bu saldırıların nedeni bellidir; devrimci basının sesini kesmek ve tutuklamayla dize getirmek!

Ama onlar da çok iyi biliyorlar ki bizim aldığımız gelenek, bu saldırılarla asla geri adım atmaz. Biz devrimci basın emekçileri olarak tüm bu saldırı, işkence, gözaltı ve tutuklamalara karşın işimizi yapmaya, halkın doğru haber alma hakkını savunmaya devam edeceğiz.

“Dünya Feci bir Ahlaki Çöküşün Eşiğinde”

Ücretsiz sağlık hakkına ulaşımdan, en temel ihtiyaçların karşılanmasına kadar birçok şeyden yoksun bir biçimde, batıdan yalıtılmış doğu, zenginden yalıtılmış yoksul, toplumdan yalıtılmış kadın profillerini sağlamlaştırmaya çalışan sistem temsilcileri elbette ki birçok çelişkinin fitilini ateşlemekte.

Bir yılı aşkındır devam eden pandemi ile beraber halk nezdinde birçok eşitsizliğin ve hak gaspının daha da derinleştiği bir sürecin içerisinde bulduk kendimizi. Kapitalist sistem hali hazırda ulusal, mezhepsel, sınıfsal ve cinsel sömürüyü, eşitsizliği derinleştirirken, pandemi bu eşitsizliklerin yönetenler nezdinde bir kılıfa uydurulmasını kolaylaştırdı.

Pandemi hayatın her alanına etkide bulundu. İşsizlik arttı, cinsel sömürü derinleşti, yoksulluk her zamankinden daha derin yaşanmakta. Genç işsizlik oranı her geçen gün artarken, enflasyon oranının artması ile çalışanlar dahi geçimlerini sağlayamaz hale getirildi. Ülkemiz özelinde bakacak olursak kendi pisliğinin üzerini örtmeye çalışan iktidar, şovenizm zehrini kullanarak Kürt ulusuna yönelen faşist saldırıları körükledi. Devletin bizzat faili olduğu birçok saldırı gerçekleşti. “Psikolojik sorunları vardı, arazi kavgasıydı” denilerek işin içinden çıkılmaya çalışıldı.

Yaşananlar, tarihi faşizm ile harmanlanmış olan TC için elbette ki şaşırtıcı olaylar değil. Ama gün geçtikçe daha çok derinleşen çelişkiler, bu olayların şovenizm etkisi altında olan toplumda da bir nebze “rahatsızlık” uyandırmasına olanak sağlıyor.

Yoksula ve Kürde Aşı da Yok!

Dünya genelinde özgünlüklerin yanı sıra benzer sorunların açığa çıktığını söylemek mümkün. Eşitsizliklerin her alanda derinleşmesinden tahmin edeceğimiz üzere, koronavirüs aşısının dünyada dağılımında da derin eşitsizlikler söz konusu.

Koronavirüs aşısı üzerinden de kar sağlamaya çalışan emperyalist güçler kendi ülkelerinde aşılama sorunu yaşamazken, nüfusun yarısından fazlası aşılarken, Afrika gibi yoksul yerlerde nüfusun yüzde ikisinin aşılınması gibi trajikomik bir olayla karşı karşıya kaldık. Afrika’ya verilen aşı dozunun yüzde ikilerde dolaşması ve bölgede salgının artması küresel çaptaki büyük eşitsizliğin pandemi sürecindeki göstergelerinden yalnızca biri. Yoksul ülkelerde aşılama oranlarının bu kadar düşük seyretmesinden kaynaklı bir Avrupa ülkesi ile kıyaslandığında, bu ülkelerde ölümler de bir hayli fazla.

WHO başkanının geçtiğimiz aylarda yaptığı bir açıklamada değindiği üzere; zengin ülkelerde genç ve sağlıklı kişiler dahi aşılarken, yoksul ülkelerde tehdit altındaki insanlar bile aşıya ulaşamıyordu. Bu açıklama aşılama sürecinin başında yapılmasına rağmen hala geçerliliğini korumakta.

O süreçten bu yana Amerika, Afrika’ya oranla yaklaşık 28 kat daha fazla aşıya ulaştı. Yani her ülkenin esasta kendi nüfusuna öncelik verdiğini ve sınıfsal farkın daha derin hissedildiğini söylemek yerinde olacaktır.

Türkiye açısından baktığımızda ise temel olarak ulusal çelişkinin öne çıktığını görmek mümkün. Elbette ki sınıfsal çelişki de kendini göstermekte, yoksul halk koronavirüs testine ulaşamazken zenginlerin dilediği gibi test yaptırdığı bir süreçten geçtik nasılsa.

Aşılama sürecinde karşımıza çıkan durum da, bu coğrafyada yaşanan temel sorunların bir tezahürü olarak karşımıza çıkıyor. Güncel bir örnek ile benzeştirecek olursak; ülkenin güneyi ve batısında çıkan bir yangın gündem olabiliyorken doğusunda yani Kürdistan’da yaşanan bir doğa felaketinden güç bela ve günler, belki de aylar sonra haber alınabiliyor. Elbette ki iki bölgede yaşanan felaketlere iktidarın yaklaşımı benzer. Batıdaki yangın göstermelik müdahaleler ile geçiştirilmeye

çalışılırken Kürdistan’da yaşanan orman yangınlarına müdahale dahi edilmiyor ve hatta çoğu yangın askeri helikopterlerden ya da başkaca askeri envanterlerden açılan ateş sonucunda çıkartılıyor.

Aşı politikalarını övmekten ve toplumu aşıya yönelttiğini iddia etmekten başka bir şey yapmayan sağlık bakanlığı, eşitsizliği “aşı olmaya gitmiyorlar, gitmeliler” diyerek kapatmaya çalışıyor. Aşılama tablosunun çok iç açıcı olduğunu iddia etmekten öteye gidemeyen bakanlık yeterli bir pratik içerisine girmediği için aşıya ulaşım Kürdistan’da çok daha düşük seviyede. Mevcut durumda aşı tablosuna baktığımızda, birkaç il dışında bütün Kürt illerinde aşılınmayan nüfus yüzde altmış üzerinde.

Anadilinde aşı çağrısı yapılmayan Kürdistan’da bu oranların görülmesi ne yazık ki doğal. Ücretsiz sağlık hakkına ulaşımdan, en temel ihtiyaçların karşılanmasına kadar birçok şeyden yoksun bir biçimde, batıdan yalıtılmış doğu, zenginden yalıtılmış yoksul, toplumdan yalıtılmış kadın profillerini sağlamlaştırmaya çalışan sistem temsilcileri elbette ki birçok çelişkinin fitilini ateşlemekte. Yoksulun, ülkemiz özelinde Kürtlerin, aşıya veya başka bir sağlık hizmetine ulaşamaması, toplumun bütününden yalıtılması kendi gemisini kurtarmaya çalışanların da sonunu getirecektir.

Kürt Aileye Irkçı Saldırıya Jandarmanın Cevabı Nöbetinizi Tutamayız

Manavgat’a başlayan yangından dolayı Antalya’nın Elmalı ilçesinde Kürtlerin yoğun yaşadıkları yerlere saldırılar gerçekleşiyor.

Antalya’nın Elmalı ilçesine bağlı Bayralar Köyü’nde yaşayan Kurğa ailesi, 300 kişilik ırkçı bir grubun iki gündür saldırı ve tehditlerine maruz kaldıktan sonra köyü terk etmek zorunda kaldı.

Jandarma aileye, “burada sizin nöbetinizi tutamayız” açıklaması yaptı.

Aileden Servet Kurğa, iki gündür ırkçı bir grubun saldırısına uğradıklarını belirterek, “Dün gece saat 00.00’da bize saldırdılar. Patronumuzun burnu ve kaburgası kırıldı. Bize, ‘Siz Kürtünüz, bizim topraklarımızı terk edin’ dediler. Bugün de gelip bize saldırdılar. Şuanda jandarma gözetiminde köyden çıkarılıyor. Hiçbir eşyamızı alamadık. Şuanda akrabalarımızın yanına Elmalı’ya gidiyoruz” diye konuştu.

İzmir’de ikamet eden Kurğa ailesinin fertlerinden Mustafa Kurğa ise, ailesine 4 saat sonra ulaşabildiğini, sosyal medyada dolaşıma giren videonun bugüne ait olduğunu söyledi.

Ailesine 2 gündür ırkçı bir grubun saldırdığını aktaran Kurğa, “Şuanda ailem jandarma gözetiminde köyden çıkarıldı. Akrabamızın yanına gidecekler. Aralarında çocukların da olduğu 16 kişi tahliye ediliyor. Ailemin can güvenliğinden endişe duydum. Halen de endişe duyuyorum” dedi.

Öte yandan twitter hesabından konuya ilişkin açıklama yapan Halkların Demokratik Partisi (HDP) Antalya Milletvekili Kemal Bülbül, “Elmalı’ya bağlı bir mahallede saldırıya uğrayan Kurğa Ailesi için Elmalı İlçe Başkanı ve yetkililerle yaptığımız uzun görüşmeler sonucunda bu gece için Ailemizin güvenlik sorunu yoktur. Sabah gerekli tüm görüşmeleri yapacağız” dedi.

TÜRKİYE'DE FAŞİZM VE IRKÇILIK

Osmanlı'nın inanç üzerinden "mala çökmeyi ve kafir avlamayı" helal kılan işgalci politikaları, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte uluslaşma sürecine giren Türk ulusunun toplumsal kodlarına işleyen bir pozisyona evrilmesini sağlamıştır.

Benito Mussolini'den Adolf Hitler'e faşizm üzerine tartışmalar biliniyor. Ancak faşizmi sadece bu iki isimle sınırlamak ve tartışmak eksik olacaktır. Örneğin A. Hitler'in 1938 yılında, gazetecilere ve siyasetçilere kendi doğum gününde yaptığı açıklamada, bir ülkenin kaybettiği kaynakları yeniden seferber etmesinin ve canlandırmasının mümkün olduğunu ilk kez Atatürk'ün gösterdiğini söylediği ve Hitler'in Atatürk'ten bu bağlamda bir "öğretmen" olarak söz ettiği ve "Mussolini ilk öğrencisiydi, ben de ikinci" dediği bilinmektedir. Dolayısıyla faşizm dendiğinde B. Mussolini ve A. Hitler'in yanında "bir öğretmen" olarak M. Kemal'i anmak yanlış olmayacaktır.

Nitekim Hitler, 1933'te Milliyet gazetesine verdiği söyleşide, M. Kemal'i "yüzyılın en önemli adamı" olarak nitelemiş; "Atatürk'ün Türkiye'yi kurmak için liderlik ettiği başarılı kurtuluş mücadelesinin, 1920'lerin karanlığında kendisine, Nasyonal Sosyalist hareketin de başarılı olacağına dair güven verdiğini" ifade etmişti. Hitler bu söyleşisinde Türkiye'deki hareketi, "parlayan yıldız" olarak nitelemiştir.

M. Kemal'in A. Hitler tarafından bir "öğretmen" olarak görülmesi boşuna değildir. Adolf Hitler, 22 Ağustos 1939 tarihinde, askeri kurmaylarına Polonya ile ilgili kısa vadeli planlarını anlatırken "Bu yüzden, şimdilik yalnızca doğuda ölüm teşkilatlarını hazır bulunduruyorum. Onlar Leh kökenli ve Leh dilini konuşan erkek kadın, çocuk yaşlı her kim varsa hepsini gözlerini kırpmadan ve acımadan öldürmek için emir aldılar. Bize gereken yaşama alanını, ancak bu şekilde ele geçirebiliriz. Tüm olanlara rağmen bugün Ermenilerin imhasından bahseden kim kaldı ki?" ifadelerini kullanmaktadır. Diğer bir ifadeyle A. Hitler Osmanlı, İttihat ve Terakki, Kemalistlerin başta Ermeniler olmak üzere Rumlar ve Süryanilere yönelik uyguladığı siyaseti "iyi incelemiş"tir. Buradan çıkardığı "ders"lerle Avrupa'nın göbeğinde soykırım gerçekleştirmiştir.

Daha çok B. Mussolini ve A. Hitler ile anılan ancak M. Kemal'inde dahil

edilmesi gereken faşizm kavramı, Georgi Dimitrov'un Komintern'in 7. Kongresi'nde resmi olarak kabul edilen tarifinde "finans kapitalin en gerici, en şovenist, en emperyalist unsurlarının açık terörcü diktatörlüğü" olarak tanımlanır. Ne var ki faşizmin iktidarı ele geçirmesi, her ülkenin özgül şartlarına ve zamana göre değişir. Örneğin ülkemizde faşizm, herhangi bir emperyalist ülkede olduğu gibi tekeli burjuvazinin diktatörlüğü değildir; Türkiye'de ve Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde faşizm, komprador büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının diktatörlüğü olarak ortaya çıkar.

Faşizm kavramı, tarih sahnesinde diyalektiğin doğasına uygun olarak bir gelişim seyri göstermektedir. Temelinde ekonomik, siyasal, sosyal krizler üzerinden milliyetçilik vurgularını ön plana çıkararak iktidar olma ve bu iktidarı sürdürme gayretiyle şekillendirdikleri faşist yönetim biçimi her zaman "teklik" ve "yücelik" eksenli ırkçılık üzerine propaganda edilmiştir.

I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra İtalya'da yaşanan ekonomik ve siyasal krizi var olma fırsatına çeviren Mussoli liderliğindeki Ulusal Faşist Parti'nin tutunduğu en önemli söylem ırkçılık olmuştur. Bu dönemde içte gelişen sosyalist düşünce ve grevleri imha etmenin yolunu faşist pratiklerde bulan Mussolini, dışa karşı ise esasta ırkçı vurgularla ulusal bütünlüğü elde etme

gayreti sergilemiştir. Faşizmin bir ideoloji olarak sistematik bir yönetim biçimine büründüğü bu süreci, Almanya takip etmiştir. Aynı dönemde I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenik çıkan Almanya, B. Mussolini'den etkilendi. Devamındaysa temel ilkeleri A. Hitler tarafından ortaya konulan Nasyonal Sosyalist bir parti ortaya çıktı. Esasta sosyalizm ve komünizmi hedef alan ve imha etme yönelimi gösteren B. Mussolini ve A. Hitler'in vahşet sahnelerine imza atan faşist pratikleri, dünyada bütün sağ-milliyetçi düşüncelerin ve iktidarların özümşenen temel tarzı oldu.

Burada önemle ifade etmek gerekir ki; burjuva parlamentarizmi, burjuva demokrasisinin bir göstergesi olmakla birlikte, faşist diktatörlükle asla bağdaşmaz bir şey değildir. Nitekim İbrahim Kaypakaya, G. Dimitrov'dan şöyle bir alıntıyla konuya açıklık getirmektedir: "Tarihsel, toplumsal ve ekonomik koşullar; ulusal özellikler hatta bir ülkenin uluslararası durumu, faşizmin ve faşist diktatörlüğün değişik ülkelerde değişik biçimlerde gelişmesine yol açmaktadır. Faşizmin geniş bir kitle dayanağı bulmadığı ve faşist burjuva kampın çeşitli grupları arasındaki mücadelenin kesin olduğu birtakım ülkelerde bu rejim, öncelikle parlamentoyu feshetme yoluna gitmez. Sosyal Demokrat Partiler de dahil olmak üzere, öteki burjuva partilerinin biraz meşruiyet elde etmelerine

göz yumar. Başka ülkelerde eğer yönetici burjuvazi erken bir devrimin patlak vermesinden korkuyorsa, faşizm, sınırlandırılmamış olan siyasi tekelini kurar. Bunu, ya hemen ya da rakip parti ve gruplara karşı terör yönetimini ve kan kusturmayı artırarak yapar. Kendi durumu özellikle açıklığa kavuşunca bu durum faşizmin, kendi temelini genişletmesini ve sınıfsal yapısını değiştirmeksizin açık terörist diktatoryayı kaba ve uydurma bir parlamentarizmle birleştirmesini engellemez." (Faşizme Karşı Birleşik Cephe, s. 60, Aktaran İbrahim Kaypakaya, Bütün Eserleri, Nisan Yayıncılık, s. 399)

Türkiye'de Irkçılık Politikası...
Başlangıcında dini-mezhepsel ardından da bunu ırkçılıkla birleştirerek imha ve asimilasyon ile iktidarını sürdüren Osmanlı da bu biçimde güçlü durdu. Çöküş dönemiyle birlikte önce Osmanlılık sonrasında ise Türk-İslam sentezi üzerine iki noktadan otorite sağlayan Osmanlı'nın tarihi işgal, soykırım, katliam, asimilasyon gibi bir dizi vahşete dayanmaktadır. Esasta İslam temelinde işgalcilik üzerine var olan ve genişleyen Osmanlı'nın inanç üzerinden "mala çökmeyi ve kafir avlamayı" helal kılan işgalci politikaları, kapitalizmin gelişmesiyle birlikte uluslaşma sürecine giren Türk ulusunun toplumsal kodlarına işleyen bir pozisyona evrilmesini sağlamıştır. Osmanlı'da "teklik ve yücelik" kavramlarının toplumsal kodlara işletildiği dönüşümün yeniden

var oluşu TC ile çağın dizaynına uygun bir biçimde askeri faşist bir diktatörlük olarak açığa çıkmasına zemin sunmuştur.

Bu diktatörlüğün dayandığı noktalar-
dan biri de ırkçılık olmuştur. Bu gerçeği
İbrahim Kaypakkaya şöyle özetlemektedir:
“Türkiye’de ırkçılık politikası, yerli
hakim sınıfların politikasıdır; burjuvazi-
nin siyasi bakımdan en geri kesimlerinin
ve feodalizmin politikasıdır; feodal ve fe-
odal-burjuva eğilimidir. Bu karakterinden
dolayı ırkçılık politikası, tutarlı burjuva
demokratizminin bile düşmanıdır. Türki-
ye’de bu akımın en aşırı temsilcisi, Hit-
ler taslağı Türkes ve onun partisidir. AP,
MGP, CHP ve benzer partilerde ırkçılık
politikası, taraftarlığı çok kuvvetli olarak
mevcuttur. Irkçılık politikası diğer millet
ve milliyetleri, feodal sopya ezmeye, sin-
dirme, yok etme politikasıdır. Türkiye’de
Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere
karşı ırkçılık politikası güdenler, işte bu
feodal ve feodal-burjuva sınıflar ve on-
ların siyasi partileri, iktidarlarıdır. Em-
peryalizm, menfaatlerine elverdiği yerde,
bu sınıfların ırkçılık politikasını kışkırtır
ve destekler; menfaatlerine elvermediği
yerde bu politikanın karşısına çıkabilir.”
(age, s. 231)

Bu minvalde TC devleti nezdinde ikti-
dar olan bütün partilerin ekonomik, siya-
sal krizlerin kurtuluş yolu da ezilen diğer
ulus, milliyet ve inançlara saldırmak üze-
rinden şekillendi. Bunun en son örnekleri
AKP-MHP hükümetinin HDP’ye dönük

faşist saldırıları ve toplumda alevlendir-
dikleri ırkçı saldırıları olmaktadır. Katli-
amlarla sonuçlanan bir seviyeye ulaşan
bu faşist ve ırkçı saldırı sonuçlarının te-
kerrüre denk gelmesi ve şiddetlenmesi
arka plandaki tarihsel misyonun, kayna-
ğını ve yeniden dizaynını ortaya koymak-
tadır.

TC’nin karakteristik yapısından ve
siyasal partilerinin şekillendiği ideolojik
şema bir bütünlüklü olarak misyon, kay-
nak ve yeniden dizayn olgularına dair çok
açık biçimde argümanlarını ortaya koy-
maktadır. B. Mussolini ve A. Hitler faşiz-
minden bir fark olarak bütün kavramların
tartışılması gereken bir nokta ise burada
faşizmin ve ırkçılığın bu denli açık bir bi-
çimde kendisini nasıl yeniden ve yeniden
üretebildiği olmalıdır.

TC’de Irkçılık Bir Realitedir!

Türkiye toplumunda ırkçılığın zemin bul-
ması ve gelişmesine dair şu tarihsel arka
plana işaret etmemiz yararlı olacaktır:
“Yeni devletin hakimleri olan Türk bur-
juvaları ve toprak ağaları, **her alanda
ırkçılığı yaymaya ve diriltmeye girişmiş-
lerdi**. Tarihi yeni baştan kaleme alarak,
bütün milletlerin Türklerden olduğu gibi
ırkçı ve saçma bir teori icat etmişlerdi.
Bütün dillerin kaynağı da Türkçeydi(!).
Güneş Dil Teorisi bunu ispatlamak için
uyduruldu. Türkler efendi milleti (ger-
çekte “efendi” olanlar, Türk hakim sınıf-
larıydı): Azınlıklar ona itaate mecburdu.

Türkçeden başka dil konuşmak yasaktı.
Azınlık milliyetlerin bütün demokratik
hakları gasp edilmişti. Onlara her türlü
eziyet ve hakaret mübahtı. Kürt olanlara
aşağılayıcı sıfatlar takılıyordu. **Türk işçi
ve köylüleri arasında bir Türk şoveniz-
mi yaratılmaya çalışılıyordu ve bunda
az çok da başarılı olunmuştu**. Bütün
ülke çapında uygulanan “örfi idareler”,
Doğu’da katmerli bir şekil alıyordu. Kürt
bölgesi sık sık “askeri yasak bölge” ilan
ediliyordu vs. vs... Bütün bunların, hakim
millet şovenizmine bir tepki olarak,
ezilen ulus milliyetçiliğini güçlendirmesi
kaçınılmazdır. Kürt köylülerini, kendi
milliyetinden burjuvaların ve feodal
beylerin safına itmesi kaçınılmazdır.
Büyük çoğunluğu Türkçe dahi bilmeyen
Kürt halkı, özellikle Kürt köylüleri,
kendilerini bir sömürge valisi gibi ezen,
zulmeden, aşağılayan bu yeni idarenin
memurlarına, doğal olarak şiddetli
bir tepki gösteriyordu. Köylülerin bu
haklı tepkisi zorunlu olarak feodal
Kürt beylerinin ve Kürt burjuvalarının
tepkisiyle birleşti. Kürt isyanları böyle
doğdu. Komünistler bu isyanların zulme,
milletleri ezme politikasına, eşitsizliğe,
imtiyazlara karşı yönelen ilerici ve
demokratik yanını destekler; ama feodal
beylerin kendi başlarına hükümlerlik
sağlamak istemesine veya burjuvazinin
kendi üstünlükleri uğruna mücadelesine
de karşı çıkarlar; hiçbir milletin burjuva
ve toprak ağaları sınıfının imtiyazını ve
üstünlüğünü savunmazlar. O dönemlerde
TKP yanlış bir politika izlediği için,
Türk hakim sınıflarının milli baskı
politikasını kayıtsız şartsız destekledi.
Kürt köylülerinin milli baskılara duyduğu
kuvvetli ve haklı tepkiyi proletarya
önderliğiyle birleştirmek yerine, Türk
burjuva ve toprak ağalarının peşine
takıldı, böylece de iki milliyetten emekçi
halkın birliğine büyük zarar verdi. Kürt
emekçileri arasında Türk işçilerine ve
köylülerine karşı güvensizlik tohumları
saçtı.” (age, s. 243, abç.)

Kısa TC tarihi somut ırkçı politika ve
saldırılarla dolu olsa da son üç ayda yaşı-
nan kimi pratikleri özetlemek Türk hakim
sınıflarının ırkçılığı nasıl aktüel olarak
kullandıklarını da göstermektedir.

* Halkların Demokratik Partisi (HDP)
İzmir İl Binasına 17 Haziran günü ger-
çekleştirilen saldırıda HDP üyesi Deniz
Poyraz göz göre göre aylar öncesinden
planlanmış bir saldırı ile katledildi. Ka-
tilin Doğu ve Kuzey Suriye topraklarında
çekilmiş silahlı fotoğrafları devlet ve ikti-
dar destekli bir katliamın bütün emarele-

rini açıkça ortaya koymaktadır.

* 19 Temmuz 2021’de Afyon’un Sul-
tandağı ilçesine bağlı Dereçine Beldesi-
de, berbere giden mevsimlik tarım işçisi
Kürtlere ırkçı saldırıda bulunuldu. 7 kişi
yaralandı.

* 20 Temmuz 2021 tarihinde Anka-
ra’nın Altındağ ilçesinde bir Kürt aileye
yapılan saldırıda 2’si ağır 4 kişi yaralandı.

* 21 Temmuz 2021’de Konya’nın Me-
ram ilçesindeki Hasanköy Mahallesi’nde
60 kişilik bir grup, Kürt bir aileye ırkçı
bir saldırı düzenledi. Saldırıda 43 yaşın-
daki Hakim Dal katledildi.

* 28 Temmuz 2021 tarihinde Anka-
ra’nın İsmet Paşa Mahallesi’nde Yüksek-
kavalı bir aileye saldırıldı ve aile zorla
mahalleden çıkarıldı.

* 30 Temmuz 2021’de Konya’nın
Meram ilçesinde düzenlenen ırkçı saldı-
rıda aynı aileden 7 kişi katledildi. Ardın-
dan ev ateşe verildi. 7 kişinin cesedinde
19 mermi tespit edildi. Aile ayrıca 12 Ma-
yıs 2021’de ırkçı bir saldırıya daha maruz
kalmış ve aile fertleri yaralanmıştı.

Bu olay akabinde gerçekleşen birçok
eylem ve gösteriye katılanlara yönelik de
ırkçı saldırılar oldu. Tablonun bu kadar
vahim bir sonuca ulaştığı noktada sade-
ce devlet ve iktidardan doğru bakmak ve
sorumlu olarak da sadece bunları belir-
lemek “Türkiye ve ırkçılık” tartışmalarının
önemli bir noktasına değinmemek
demektir.

Yukarıda da bahsettiğimiz gibi ırkçılı-
ğın temeli Türk ulusu üzerinden toplum-
sallaşmış bir boyuta ulaşmıştır. Geline-
n aşamada İbrahim Kaypakkaya’nın işaret
ettiği “Türk işçi ve köylüleri arasında bir
Türk şovenizmi yaratılmaya çalışılıyor-
du” tehlikesi hayata geçirilmiş durumdur.
Irkçılık ve şovenizm politikası Kay-
pakkaya’nın da kısaca özetlediği tarihsel
bir arka plan ve kaynaktan gelmektedir.

Daha çocuk yaşta eğitimden sokağa
bir çocuğun ilk öğrendiği şey kendi kim-
liğinin “tekliği ve yüceliği” olmaktadır.
Bu nedenle toplumsal bir karşılığı olan
ırkçılık, bütün iktidarlar için her zaman
bir varlık ve devamlılık silahı olmaktadır.

Devrimci ve sosyalist hareketlerin
esas yüklenmesi ve yönelmesi gereken bir
nokta da burasıdır. Çünkü emekçi kitleler
içinde kökleşmiş faşist ideolojinin şoven
ve ırkçı damarını zayıflatılabildiğinde ve
en nihayetinde imha edebildiğinde mis-
yonumuzu yerine getirmiş ve iddiamızın
altını doldurmuş olacağız. Bu damarı yok
ettiğimizde devlet ve iktidarlarının dev-
ranlarını devri daim kılan kaynakları da
ortadan kaldırmış olacağız.

Türkiye'nin Afganistan İlişkileri Amerika İçin Kullanışlı Bir Koçbaşı

ABD kendi eliyle yapacağı müdahalelerin hepsini, Türk Devleti'nin savaşa olan ihtiyacını da karşılayacak bir biçimde Türk Devleti'ne yaptırıyor. Sonuç, Batılı askerler yerine onların sözünden bir adım bile çık(a)mayan Orta Doğulu, Türk askeri üniformaları giyinmiş NATO.

ABD Başkanı Joe Biden, Afganistan'a dönük askeri müdahalelerin bahanesi yapılan 11 Eylül 2001'deki saldırıların 20'inci yıldönümüne kadar tüm ABD güçlerine Afganistan'dan çekilmesi talimatını vermişti.

Amerika 20 yıldır Afganistan'da savaşıyor. Önce hava sonrada doğrudan kara operasyonlarıyla başlatılan Amerika'nın işgal saldırılarında ABD, savaşa 2 trilyon dolardan fazla para harcadı. O günden sonra, -zaten savaşın hiç eksik olmadığı Afganistan'da- binlerce ABD askeri ve on binlerce Afgan asker ve sivil öldürüldü. ABD, Dünya Ticaret Merkezi (İkiz Kuleler) ve ABD Savunma Bakanlığı'nı, kaçırılan yolcu uçaklarıyla hedef alınması saldırılarını üstlenen El Kaide'yi koruduğu için Taliban'a ve Afganistan'a savaş açtı. Başlatılan bu savaştan sonra batının desteklediği Afgan hükümeti ile Taliban arasındaki savaş da şiddetlendi. Yozlaşmış Afgan hükümeti giderek güç kaybetti, o zamanlar güçten düşmüş Taliban ise ABD'nin "karşısında" güç kazanmaya başladı.

ABD Başkanı Joe Biden'ın çekilme planını açıkladığı Nisan ayından bu yana 388 ilçeden 90'a yakını Taliban'ın eline

geçti. Cumhurbaşkanı Eşref Gani'nin Savunma ve İçişleri Bakanlarını görevden alması, Taliban'ın ilerleyişini durduramadı. Görevden almaları takip eden ilk haftada da 20'den fazla yerleşim yeri Taliban'ın kontrolüne geçti. Economist'in hazırladığı bir tabloya göre,¹ 2021 yılının ikinci yarısında kontrol edilen bölgelerin büyük ölçüde el değiştirdiği görülüyor. 2021'in sadece ikinci yarısında ülkede kontrol ettiği bölgeleri Taliban yüzde 30'dan fazla artırdı, hükümet kontrol ettiği bölgelerin yüzde 10'dan fazlasını kaybetti, çatışmalı olan birçok bölge Taliban'ın eline geçti.

ABD'nin yok etmek için girdiği Taliban, ABD'nin ülkeden çekilme kararı aldığı günlerde ülke kontrolünün %50'sinden fazlasını ele geçirdi. Geçtiğimiz ay basına yansıyan Amerikan istihbarat raporunda, Afgan hükümetinin NATO güçlerinin bölgeden ayrılışının ardından geçen ilk 6 ayda tamamen çökebileceği belirtiliyordu. Birçok analist, bunun, 1989'da Emperyalist Rusya'nın geri çekilmesinden sonra 1990'larda Afganistan'ı parçalayan benzer yeni bir iç savaşın başlangıcı olabileceğini belirtiyor.

BM tarafından 26 Temmuz'da yayınlanan rakamlar, ülkedeki silahlı çatışma-

lardan kaynaklanan sivil kayıpların, yılın ilk yarısında bir önceki yıla göre yaklaşık %50 arttığını ortaya koydu. BM Mülteci Ajansı'na göre, Ocak ayından itibaren 270.000 Afgan ülke içinde yerlerini değiştirmek zorunda kaldı.

ABD, Afganistan'dan geri çekilmesinin ardından, Pentagon'un Taliban'la "mücadelesini" ufuk ötesi operasyonlar biçiminde yapması bekleniyor. Ancak bunların pratikte nasıl görüneceği henüz

net değil.

Şimdilik ABD bölgeden ayrılırken, Afganistan'da kalmaya hevesli Türk Devleti'nin askeri gücünü bölgeye konuşlandırmaya hazırlanıyor. Şimdilik tartışma Afganistan'ın batıyla bağlantısının sağlandığı ve diplomatik ilişkilerin merkezinde yer alan Kabil'deki Hamid Karzai Havaalanı'nın güvenliği noktasında yoğunlaşıyor.

ABD Ulusal Güvenlik Danışmanı Jake Sullivan, ABD Başkanı Joe Biden ve Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın NATO Zirvesi kapsamında 14 Haziran'da yaptıkları görüşmede, Hamid Karzai Havaalanı'nın güvenliğini Türkiye'nin sağlaması konusunda anlaştıklarını açıkladı. Bu tartışmalar sürerken, Taliban yabancı askerleri işgal saldırılarının devam olarak niteleyeceğini belirtti.

Taliban Doha'daki sözcüsü Suheyl Shaheen Temmuz ayı içerisinde BBC'ye yaptığı açıklamada, Eylül'den sonra ülkede kalacak tüm yabancı askerlerin işgal gücü muamelesi göreceği uyarısında bulunmuştu.

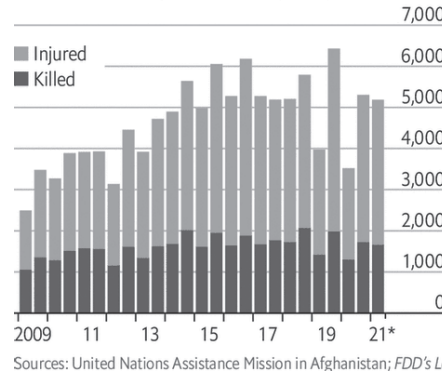
Korunmaya ihtiyaç duymadıklarını söyleyen Shaheen, "Tüm yabancı güçler, üstleniciler, danışmanlar, eğitmenler ülkeden çekilmeli çünkü bir ihlâl olan işgalin parçasıydılar. Tepki göstereceğiz ama bu tepki, lider kadromuzun kararları temelinde olacak" demişti.

Taliban Sözcüsü Zabihullah Mücahit, yakın tarihli yaptığı açıklamada Türkiye'yi "işgalcilikle" suçladı. AKP sözcüsü Ömer Çelik, bunu bir iletişim kazası olarak değerlendirmek istiyoruz demişti.

Başka bir Taliban yetkilisi, "Hangi

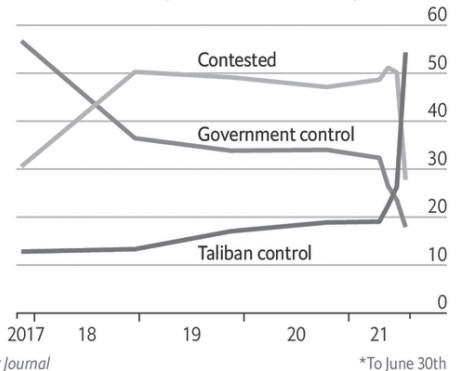
Another forgotten war Afganistan

Civilian casualties from armed conflict

The Economist

Territorial control, share of 407 districts, %

ülke hangi gerekçeyle olursa olsun yur-dumuzda bir yabancı gücün bulunmasını işgal olarak görüyoruz. İşgalcilere son 20 yıllık cihada dayanak oluşturan 2001 yılında yayınlanan fetva uyarınca karşılık verilecektir” dedi.

Taliban sözcüsü Suheyl Shaheen Reuters’a, Türk askerlerinin çekilmesi gerektiğini belirterek: “Türkiye son 20 yılda NATO güçlerinin bir parçasıydı, bu nedenle ABD’yle 29 Şubat 2020’de imzaladığımız anlaşma uyarınca çekilmeliler... Diğer taraftan Türkiye büyük bir İslam ülkesi. Afganistan’la tarihi bağları var. Gelecekte yeni bir İslami hükümet kurulduğunda onlarla yakın ve iyi ilişkiler içinde olmayı umuyoruz” diye konuştu.

Shahen’in buradaki son sözleri, Türk Devleti’nin ABD’nin bölgeye müdahaleleri için ne kadar kullanışlı bir araç olduğunun özünü oluşturuyor. ABD kendi eliyle yapacağı müdahalelerin hepsini, Türk Devleti’nin savaşa olan ihtiyacını da karşılayacak bir biçimde Türk Devleti’ne yaptırıyor.

Sonuç, Batılı askerler yerine onların sözünden bir adım bile çıkamayan Orta Doğulu, Türk askeri uniformaları giymiş NATO.

Kaldı ki bu adımların, bölgedeki güç dengeleri düşünüldüğünde Türk devleti açısından da çoklu sonuçları olacaktır. Hulusi Akar tarafından “Asya’nın Kalbi” olarak nitelenen Afganistan’da, Çin, Rusya, Pakistan, Hindistan gibi ülkeler de denkleme dahil. Erdoğan, Pakistan ile beraber bölgede yer alabileceklerini belirtiyor, Pakistan ise Afgan halkı tarafından Taliban’ı destekleyerek büyüttüğü için her şeyin sorumlusu olarak görülüyor. Pakistan ile Hindistan karşıt iki kutup, Çin ise Kuşak Yol Projesi nedeniyle bölgeyi kazanmak istiyor.

Çin, 2019’da Taliban temsilcilerini ağırladı ve müttefiki Pakistan aracılığıyla Taliban ile gayri resmi bağlarını geçmiştense bu yana sürdürüyor. Taliban Kurucularından ve Taliban Siyasi Komisyon Başkanı Molla Abdul Ghani Baradar ve Çin Dışişleri Bakanı Wang Yi, 28 Temmuz’da Çin’in Tianjin kentinde bir araya geldi. Wang Yi, Taliban’ın Afganistan’da önemli bir askeri ve siyasi güç olduğuna ve ülkenin barış, uzlaşma ve yeniden yapılanma sürecinde önemli bir rol oynamasının beklendiğine dikkat çekti.² Çin’in yakın dönemde Taliban ile ilişkilerini daha fazla güçlendireceği öngörülebilir.

Bu güçlerin dışında Rusya’nın hem bölgede hem de özel olarak Afganistan’da tarihsel bağları mevcut.

Tarihsel Bağlam ve Türk Burjuvazisinin Genine İşlemiş Kod: Uşaklık

Burada Türk Devleti’nin, Afganistan’la ilişkilerine kısaca bir bakmak, onun bugünkü ilişkilerini çözümlemek açısından da önemli bir yerde durmaktadır.

Türk Devleti’nin Afganistan’la ilk teması, Sosyalist Rusya’da 1919 yılında gerçekleşmişti. Uzunca yıllardır İngiltere’nin sömürgesi durumunda yer alan Afganistan’ın bu dönemki politikaları, Sosyalist Rusya’nın ulusal bağımsızlık programıyla ve her ulusun kendi kaderini tayin etme ilkesiyle örtüşüyordu. Bu dönemde Türk Devleti de devrimin gerçekleştiği Rusya ile bağlarını güçlendirmek ve bir denge siyaseti izlemek istiyordu. Türkler birçok noktada Rusya’nın desteğini alabilmek için bölgedeki diğer ülkelerle beraber Afganistan’la da kendi çıkarları doğrultusunda sıcak ilişkiler geliştirdi. Afganistan’ın böylece bağımsızlığını tanıyan ilk ülke Türkiye olacaktı.

Türk Devleti, aradan geçen 100 yıl

sonrasında Afganistan’la ilişkilerini, Rusya gerilimleri nedeniyle, ABD ile bozulan arasını yeniden onarmaya ayarlamış durumda. Tarihsel bir ironi gibi görünen bu durum, Türk burjuvazisinin komprador, asalak ve bu nedenle de bir şekilde daha güçlü bir devlete yamanarak ilerleme siyaseti yaşayanları ironi olmaktan çıkartıyor.

Amerikan düşünce kuruluşu Wilson Center uzmanlarından Michael Kugelman, Afganistan’ın, Türkiye ve ABD’ye son dönemde pek çok gerilime sahne olan ilişkilerini tekrar güçlendirmek için bir fırsat sunduğunu söyledi. Türkiye’nin Kabil havaalanının güvenliğini sağlama teklifine işaret eden Amerikalı uzman: “Bence bu, özellikle Türkiye’nin Orta-doğu’daki politikaları ve aynı zamanda Rusya’yla silah ticareti nedeniyle son aylarda epey gerilim yaşayan ilişkilerini güçlendirme çabasında olan Türkiye için bir fırsat. Bence Türkiye’nin burada yapmak istediği şey, nüfuzunu arttırmak” diye konuştu.

Tüm bunlarla beraber, yukarıda da bahsedildiği gibi, Türk Devleti ABD için bölgede kendi çıkarları doğrultusunda kullanılabilecek en iyi araç. Türkiye bir NATO üyesi ve Taliban, Türkiye’ye saygı duyduğunu net biçimde ortaya koydu, Türkiye’den büyük bir İslam ülkesi olarak bahsetti. Dolayısıyla Taliban’ı Afganistan’da bir miktar yabancı varlığın bulunmasına ikna edebilecek ya da halkın tepkisini görece daha az alabilecek bir NATO ülkesi varsa o da Türkiye’dir.

Mersin Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümü’nden Dr. Öğr. Üyesi Kaan Kutlu Ataç ise bu durumu şu sözlerle açıklamıştı: “Türk-Amerikan ilişkileri tarihi diplerini yaşıyor. Türkiye de belki Afganistan’daki tarihsel ilişkilerini kullanarak - hükümetle, bölgedeki etnik yapılarla, savaştan grupların liderlik yapılarıyla kimi ilişkileri var Türkiye’nin - bunu diplomatik bir koz olarak kullanabilir.”

Türk devletinin bunun dışındaki, temel parolası “siyasi, mali ve lojistik” destek üçlemesinde kendisini gösteriyor.

Hulusi Akar, “Bizim şartlara bağlı olarak Afganistan’da kalma niyetimiz var. Şartlarımız nedir? Siyasi, mali ve lojistik destek. Bunlar yapıldığı takdirde biz Hamid Karzai Uluslararası Havalimanı’nda kalabiliriz.” dedi.

Erdoğan, Türkiye’nin Afganistan’dan çıkmasının istenmemesi halinde ABD’nin hem diplomatik hem de mali konularda vereceği desteğin önemli olduğunu söyledi.

Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Tanju Bil-

giç ise ABD’yle yapılan müzakereye ilişkin “Adil külfet paylaşımı, finansal, teknolojik, lojistik desteğe ihtiyaç var” dedi.

Bunun anlamı şudur;

Diplomatik kısmında, Kürtlere her cephede saldırırken, ABD’nin Türk Devletinin arkasında olmaya ve KDP’yi Türk Devleti’nin çıkarlarına göre hareket ettirmeye devam etmesi,

Mali-finance kısmı, ekonomik anlamda sıkışmış Türkiye ekonomisini bir nevi kan parasıyla ayakta tutma çabası, ve ayrıca kuvvetle muhtemel Bayraktarların üretimini yaptığı savaş teknolojilerinin Afganistan’daki Türk askeri güçlerine ABD bütçesiyle satın alınması,

Lojistik kısmında ise, ABD istihbaratını Afganistan ve Türk devletinin başkaca askeri üsleri için arkasına alma yer almaktadır.

Tüm bunlara ek olarak Türk Devleti, bir diğer gelir kapısı olarak artık mültecileri görmektedir. Mülteciler meselesiyle hem ülke içinde ırkçılık körüklenmekte hem de AB’den milyar Euro’ları bulan paralar alınmaktadır.

Kısa süre içerisinde Afganistan’dan Pakistan yolunu takip ederek Türkiye’ye sığınmak zorunda kalan binlerce Afgan oldu. Bölgede gazetecilik yapan Ruşen Takva, İran sınırından Türkiye’ye giriş yapan Afgan göçmenlerin videolarını yayımladı.

Türkiye Afganistan sahasında kalarak, bir taraftan askeri nüfuzunu arttırmaya, bir taraftan ABD ile ilişkilerini onarmaya ve Kürt ulusuna dönük saldırılarında uluslararası sessizliğin devam etmesine odaklanıyor. Ticari anlamda ise, damat Bayraktar’ların BAYKAR Savunma bünyesinde geliştirdiği savaş envanterlerini satmak istiyor. Bunun dışında bölgede büyüyen iç savaş nedeniyle göç etmek zorunda kalacak olan yüz binlerce insan üzerinden de AB kasasının bir kere daha Türklere açılmasını hedefliyor.

Tüm bunlar üzerine söyleyebiliriz ki, Türk Devleti tarihsel kodlarıyla uyumlu bir şekilde; bölge devletleriyle ilişkilerini kendisi için en kazançlı bölge halkları için ise en kanlı biçimini bulmuş durumda:

ABD’nin sözünden çıkmayan bir kara ordusu rolünü üstlenme.

Afganistan örneği bunun Asya’daki izdüşümü niteliğinde görünmektedir.

1: <https://www.economist.com/graphic-detail/2021/07/26/the-taliban-grab-more-of-afghanistan-as-america-slips-out>

2: https://www.fmprc.gov.cn/mfa_eng/zxxx_662805/t1895950.shtml

“Arap Baharı”nın Son Demi Tunus

Türkiye'nin Kuzey Afrika ve Körfez ülkelerindeki etkisi azaldı.

Kuzey Afrika ülkesi Tunus'ta halk, hükümet ve muhalefet partilerine yönelik uzun süredir sokakta protestolar yapıyor. Arap Baharı'nın fitilinin ateşlendiği bu ülkede 2011'deki ayaklanmaların da temelini oluşturan işsizlik, yoksulluk, yolsuzluk süreci içerisinde giderek büyüdü. Geçim şartlarının ağırlaşması, yolsuzlukların artmasının sonucu olarak halkın yöneticilere, hükümete karşı öfkesi artmış durumda. Bu öfkenin odağında en çok da parlamento ve hükümete sahip olan parlamento başkanı Raşid el Gannuşi'nin önderliğindeki En Nahda bulunuyor.

Emperyalist devletler, özellikle ABD - BOP çerçevesinde ılımlı İslam diye adlandırdıkları Müslüman Kardeşler, yani İhvan Hareketi'ni destekleyerek Kuzey Afrika ve Ortadoğu'da kendilerine bağlı ülkelerde iktidar olmalarını sağladılar. İhvanı iktidar dönemlerinde de bu ülkelerde işçi sınıfı ve emekçi halka baskı ve zulüm artarak devam etti. İktidar yandaşları, hızla zenginleşirken halk açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmeye devam etti. Bu iktidarlar döneminde yoksulluk iyice arttı. Mısır, Tunus gibi İhvan'cıların iktidar olduğu ülkelerde kısa bir süre sonra halk İhvanı iktidarlara karşı demokrasi için, yoksulluk ve yolsuzluğa son verilmesi talepleriyle sokaklara çıktı.

Mısır, Tunus gibi Arap Baharı'nın yaşandığı ülkelerde geçiş dönemleri “ganimetçi istilası”na uğradı. Herkes “bu fırsat bir daha gelmez” dercesine siyasete, devlete ve ekonomiye saldırdı. Tunus'ta En Nahda, 10 yılda 11 hükümetin oluşumunda birinci dereceden rol almış bir parti olarak yolsuzluk, usulsüzlük, hukuksuzluk, kayırmacılık ve devleti ele geçirme suç-

lamasında başta geliyor. Tüm bu kirliliğe ilave olarak En Nahda, muhalefete karşı kuşku ve nefreti besleyen eylem ve söylemlere imza atan bir parti aynı zamanda. Bir kere demokrasiyi araç olarak kullanıp iktidara yerleştikten sonra çok sözünü ettiği “uzlaşmacılık”larını terk edebileceklerini gösterdiler. En Nahda, Selefiler ve El Kaide çizgisindeki cihatçılara alanları açtı, örgütlenmelerini sağladı. Suriye'ye çok sayıda cihatçı gönderilmesine göz yumdu, olanak sağladı. Muhalefetin iki önemli ismi Şukri Belayid ve Muhammed Brahimi'nin cinayetlerinin karartılması için elinden geleni yaptı. Yine 2015 yılında, plaj ve müzelerde turistlere yönelik saldırıları En Nahda'nın hoşgörü kanatları altında örgütlenen cihatçılar gerçekleştirdi. Tüm bu yaşananları ve En Nahda'nın devleti ele geçirme gayretlerini Tunus halkı unutmadı.

Hükümetin Feshedilmesi ve Darbe Tartışmaları

Tunus halkının uzunca süredir çeşitli eylemler düzenleyerek istifasını istediği hükümetin fesih kararı, Tunus Cumhurbaşkanlığı'nın yayınladığı bir video ile kamuoyuna duyuruldu. Cumhurbaşkanı Kays Said, askeri komuta kademesi ve güvenlik yetkilileriyle yaptığı toplantı sonrasında onların da olurlu/onayını alarak “Tunus'un içinde bulunduğu yağma, yığın durumu karşısında ülkeyi uçurumun kıyısından almak için olağanüstü önlemler aldığını, yeni bir başbakan atayacağını, yeni bir hükümetin 30 gün içerisinde kurulacağını” ilan etti. Said, yolsuzluk dosyalarını ortaya çıkarma gerekçesiyle

de başsavcılık görevini üstlendiğini duyurdu. Meclisi 30 gün boyunca feshederek parlamento üyelerinin dokunulmazlıklarının askıya alındığını, Gannuşi ve 64 meclis üyesi hakkında yurtdışına çıkma yasağının konulduğunu da açıkladı.

Cumhurbaşkanı Kays Said'in 25 Temmuz akşamı açıkladığı bu kararlarla, ordu desteğiyle hükümeti dağıtması ülkede yeni bir siyasi dönemi başlatmış oldu. Aynı zamanda da Müslüman Kardeşler (İhvan) Mısır'dan sonra son kalesi Tunus'ta da ağır bir yenilgi almış oldu. Bu durumu şöyle de ifade edebiliriz; uzun bir süredir Tunus'ta iktidar olan En Nahda ve İhvan'ın ideoloğu Raşid el Gannuşi görevden alınarak kitlelerin biriken öfkesinin önüne set çekilmek istenmektedir. Yani ülkedeki yoksulluğun, açlığın, yolsuzluğun faturası, siyasal İslamcıların ağırlıkta olduğu parlamento ve hükümete çıkarılmış oluyor.

Cumhurbaşkanı Said, görevden alınan Başbakan Haşim el Meşişi ve En Nahda lideri Raşid el Gannuşi'nin oluşturduğu siyasi güçler ülkede uzunca süredir anlaşmazlık, kavga halindeydiler. Cumhurbaşkanı Said'in Başbakan Meşişi'nin kabine revizyonu yapılırken “kadınlara yer verilmemesi” gerekçesiyle veto etmesine rağmen En Nahda'nın kontrolündeki parlamento söz konusu kabine değişikliğini onaylamıştı. Cumhurbaşkanı Said de parlamentonun bu kararını Anayasa Mahkemesi'ne taşımıştı. Gannuşi ise ülkede yaşanan ekonomik krize karşı borç yükünün fazlalığı ve turizm gelirlerinin azalmasını gerekçe gösterdiği için eleştirilmiş hatta Türkiye'den 5 milyon dolar hibe almasıyla da gündeme gelmişti.

Hükümetin feshedilmesi kararı Tunus sokaklarında genel olarak kutlama havasına dönüşürken bazı En Nahda bürolarının da hedef alındığı görüntüleri basına yansdı. Tuzer kentindeki En Nahda bölge merkezinin ateşe verildiği görüntüler sosyal medyada paylaşıldı.

Meclis Başkanı Gannuşi, Cumhurbaşkanı Said'in açıklamalarından sonra meclis binasının önüne gittiğinde içeriye girmesinin engellenmesi üzerine 15 Temmuz 2016 tarihinde Gülen Cemaati merkezli darbe girişimine karşı AKP'nin başı R.T. Erdoğan'ın halkı sokağa çağırmasını örnek alarak bir çıkış yaptı. Ancak bu çıkış beklenen etkiyi yapmadı. En Nahda tabanı bile sokağa çıkmadı.

Türkiye de Kaybedenler Arasında
Tunus'ta hükümetin görevden alınması,

parlamentonun feshedilmesine ilk tepkiler AKP'den ve Libya'daki geçici hükümetten geldi. AKP'li Cumhurbaşkanı R.T.Erdoğan'ın yakın ilişkilerinin olduğu En Nahda lideri Raşid el Gannuşi'ye destek veren AKP'liler “darbe” yorumunda bulundular. AKP'li Meclis Başkanı M. Şen-top “Tunus'ta yaşananlar endişe vericidir, seçilmiş parlamentoyu ve milletvekillerini görev yapmaktan men eden kararlar anayasal düzene karşı darbedir. Askeri/bürokratik darbe her yerde gayrimeşrudur. Tunus halkı anayasal düzene ve hukuka sahip çıkacaktır” açıklamasını yaptı. Yine AKP Sözcüsü Ömer Çelik, Cumhurbaşkanı Sözcüsü İbrahim Kalın ve İletişim başkanı Fahri Altun da içeriği benzer açıklamalar yaptılar.

Tunus ve Libya'da İslamcı gelenekten gelen partilerin iktidar olması emperyalistler tarafından dikkatle izlendiği gibi bu güçlerin etkisizleştirilmesi doğrudan veya dolaylı olarak desteklendiği bilinmeyen bir olgu değil. Bu nedenle de Tunus Cumhurbaşkanı Said tarafından alınan bu karar, AB emperyalistleri tarafından eleştirilmedi, aksine diplomatik-politik bakımdan dolaylı olarak da destek verildi. AB Komisyon Sözcüsü; “Tunus'taki tüm aktörleri Anayasaya, kurumlarına ve hukukun üstünlüğüne saygı duymaya çağırıyoruz. Ayrıca ülkenin istikrarını korumak için sakin olmaya ve şiddete başvurmadan kaçınmaya da çağırıyoruz” açıklaması yaptı.

AKP, Mısır'da İhvan'cılarının iktidardan alaşağı edildiği Sisi darbesine karşı tutum olarak diplomatik ve politik ilişkileri bitme noktasına getirmesiyle Körfez ve Doğu Akdeniz'de zor duruma düştü. Mısır devletinin özellikle Doğu Akdeniz'de doğalgaz arama ile ilgili komşu ülkelerle yaptığı anlaşmalar Türkiye'yi zor durumda bıraktı. Libya konusunda Mısır'ın tavrı da yine aynı. Türkiye'nin bu alanlardaki etkisi azaldı. AKP iktidarı bu yüzden şu anda Tunus'taki gelişmelere karşı ne diplomatik ne de politik ilişkileri -Mısır yönetimine karşı yaptığı gibi- gelecek bir yönelim içerisine girmez/giremez. Aksi durumda Doğu Akdeniz ve Libya politikalarında bugünden daha da yalnızlaşacağının farkında. Bundan dolayı da AKP, “bağrına taş basarak” Tunus'taki gelişmeleri “darbe” olarak tanımlamanın dışında hiçbir adım atmayacaktır. Tunus'taki bu gelişmelerin AKP iktidarına yönelik yansımaları da mutlaka olacaktır.

Stefan Engel ile Röportaj (1/2)* İdeolojik Mücadeleyi Güçlendirin!

REVOLUTIONÄRER WEG'in yazı kurulu yönetçisi Stefan Engel ile Burjuva İdeolojisinin ve Anti-Komünizmin Krizi kitabının yayınlanması vesilesiyle röportaj

-Bu hafta, senin yönetimin altındaki yazı kurulunca oluşturulan Burjuva İdeolojisinin Krizi ve Anti-Komünizmin Krizi kitabı yayınlandı. Bu kitapta neler var, neleri içeriyor?

Stefan Engel: DEVRİMCİ YOL (REVOLUTIONÄRER WEG) dizisinin 36 numaralı teorik organının aynı başlığı taşıyan kitap baskısıdır. Bununla biz, *Burjuva İdeolojisinin Krizi ve Düşünce Tarzı Öğretisi* başlıklı dört ciltlik bir eserin ilk kısmını yayınlıyoruz.

İlk bölümü, ideolojinin toplumsal yaşamdaki esaslı önemini, burjuva ideolojisinin krizini ve proleter ideolojisinin üstünlüğünü ele alıyor. Diğer şeylerin yanı sıra, ideolojisizlik teorisinin, materyalizm ile idealizmin birleştirilebildiğini savunan idealist tezin ve anti-komünizminin çok çeşitli biçimlerinin eleştirisini içerir. Yeni kitap ayrıca faşizmin ideolojik temeli, modern revizyonizmin krizi ve Çin'deki Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin önemi ile ilgilidir.

Kitap neden şimdi yayınlanıyor? Daha önemli konular yok mu?

Stefan Engel: 2018'den bu yana yeniden patlak veren ve Covid-19 salgınıyla önemli ölçüde ağırlaşan, dünya ekonomik ve mali krizi veya insan varlığını tehdit eden çevre krizi kesinlikle önemli konulardır. Toplum içinde bunlara verilecek cevaplar hakkında gelişen bir ideolojik mücadele yaşanmakta.

Burjuva ideolojisinin krizi hakkında ki kitap, içinde bulunduğumuz zamana mükemmel bir şekilde uygun düşmektedir. Bazı şeyleri nasıl değerlendirileceği konusunda kitleler arasında büyük bir kafa karışıklığı ile karşı karşıyayız. Aynı kişinin ilerici görüşlere sahip olması ve aynı zamanda mülteci meselesi veya Covid-19 konusunda aşırı gerici bir görüş savunması alışılmadık bir durum değil. Bu kafa karışıklığı anlaşılabilir ve çözülmezse toplumsal krizlerden nasıl doğru sonuçlar çıkarılabilir?

Bu ideolojik kafa karışıklığının maddi nedenleri var ve tüm detaylarıyla araştırılması gerekiyor. Örneğin, Merkel hükümetinin kriz yönetimini sağdan eleştiren ve talepleri işveren birlikleri BDI ve

BDA'nın gerici tutumlarıyla büyük ölçüde örtüşen sözde "Çapraz Düşünenler" (Querdenker) hareketi, bu tür ideolojik kafa karıştırma taktiklerinin tipik bir örneğidir. "Tek önemli şey, hükümete karşı olmak" görüşü, bazen faşistlerin çıkardığı sonuçlara eşlik ediyorsa, ilerici bir bakış açısı değildir. Burada sağlam temellere dayanan bir proleter sınıf görüşü gereklidir!

Korona sorunu üzerine sağlam temellere dayanan proleter sınıf görüşü ne olmalı?

Stefan Engel: Birincisi, halkın sağlığını Covid-19 salgınından korumak için, radikal önlemlere ihtiyacımız var. Öte yandan Almanya hükümeti, salgının önceki iki dalgasından daha yıkıcı olabilecek üçüncü bir dalganın içinde olduğumuzu altı haftadır biliyor. Ancak tekelleri ve sanayi üretiminde kâr elde etmelerini korumak istediği için, yapılması gereken en önemli şeyleri bilinçli olarak yapmıyor. Hükümet idari tedbirler adı altında, sadece özel hayatı, demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlamakta veya küçük işyerleri ve restoranlar aleyhine eyleme geçmekte. Hindistan'da Almanya'nın yaklaşık iki kat daha fazla nüfusa sahip bir federal eyalet olan Maharaştra örneği, bunun farklı bir şekilde yapılabileceğini gösteriyor. Nisan ortasında, günde yaklaşık 50.000 enfeksiyonun ardından, sanayi üretimi de dahil olmak üzere (hayati öneme sahip işletmeler hariç) tüm kamusal yaşamın iki hafta kapanışı ilan edildi.

İkincisi, krizin yüklerinin tekellerin, kapitalistlerin sırtına yüklenmesi ve yükün topluca nüfusun büyük bir kısmına yani halkın sırtına yüklenmemesi gerekir. Tekellerin artık işyerlerindeki yasal bir test yükümlülüğüne şiddetle karşı çıkması komik bir şey, çünkü bunların kabul edilemez yükler anlamına geldiğini söylüyorlar. Peki ya hiçbir şey olmamış gibi sağlık riskleri dikkate alınmadan çalışmaya devam etmek zorunda kalan işçiler ve çalışanlar üzerindeki yükler ne olacak?

Üçüncüsü, işçi sınıfının en kısa sürede tekrar daha özgürce hareket edebilmesi, gelişebilmesi, protesto gösterileri yapabilmesi, tartışabilmesi ve grev yapabilmesi halkın yararınadır. Bu nedenle, aylardır devam eden ve belli ki, kamuoyuna faydası olmayan bu hafif kapanma (Lockdown) yerine hızlı ve etkili önlemler almak gerekiyor. Bu aslında, yalnız sınırlı sayıda mevcut yoğun bakım yatağı ile sağlık hiz-

metlerinin çökmesini önlemek için tasarlanmıştır. Federal hükümetin şu ana kadar resmi olarak açıklanan 80.000 ölümü ve uzun vadeli kalıcı sağlık sonuçları olan yüz binlerce Covid hastasını kabullenmesi, sadece sanayi üretiminin □ ve dolayısıyla kâr elde etmenin merkezi yerlerinin – daha fazla zarar görmesini önlemek istemesi oldukça insaniyetsiz bir şey.

Dördüncüsü, elbette, MLPD'nin parti çalışması da, salgın nedeniyle ciddi şekilde kısıtlanıyor. Bu durumun kârın zararına tüm işletmelerin kapanması ve hızlandırılmış aşılama yoluyla çabucak aşılması gerekiyor.

Öyle görünüyor ki kitabın ilk kısmının odak noktasında, anti-komünizmin analizi ve ona yönelik polemikler var. Bunun nedeni nedir?

Stefan Engel: Reformizmin ve modern revizyonizmin açık krizinden bu yana, küçük-burjuva reformist ve küçük-burjuva revizyonist düşünce tarzının işçi sınıfı ve geniş kitleler üzerindeki yıkıcı etkisi dramatik bir şekilde azaldı. Anti-komünizm ve onun kitleler arasında küçük-burjuva anti-komünist düşünce tarzı olarak etki yapması, şu an kitleler arasında sınıf bilincinin gelişmesinin önündeki asıl engel haline gelmiştir.

Anti-komünizmle bu kadar ayrıntılı bir şekilde hesaplaşmak, savunma savaşı olmayacak mı?

Stefan Engel: Hiç de değil! Kitapta, anti-komünizmin II. Dünya Savaşı'ndan bu yana devrimci işçi hareketine ciddi zararlar verdiğini, ancak buna rağmen örtülü bir kriz içinde olduğunu kanıtlayabiliriz. Anti-komünizmin kitleler üzerindeki etkisini sürdürmek ve taktik saldırılar başlatmak için tekrar tekrar dönemin ruh ve zihniyetine uyum sağlaması gerekiyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, Hitler karşıtı koalisyon ve o zamanki sosyalist Sovyetler Birliği faşizmi yok etmişti. Bu, anti-komünizmi o zamana kadarki en derin krizine soktu. Sadece anti-komünizmin faşist varyantı değil, aynı zamanda tüm kapitalist düzen de büyük ölçüde desteğini kaybetti.

ABD'den başlayarak sosyalizmin etkisine bir set çekilecekti. Adenauer hükümeti açık gerici anti-komünizmi yeniden canlandırdı. Bununla birlikte, caydırıcı etkisini yalnızca geçici olarak sürdürebildi. Bu nedenle egemenler, açıkça gerici varyantına ek olarak, demokrasi maskesiyle

gizlenmiş bir anti-komünizm varyantı geliştirdiler. "Frankfurt Okulu" filozofları, "eleştirel" anti-komünizmleriyle ideal baştanıklardı. Kapitalizmi eleştiren görüşler savunuyorlardı ama aynı zamanda Marksizm-Leninizm'in teorisini çarpıttılar ve Stalin döneminde Sovyetler Birliği'nin sosyalist inşasına iftira attılar.

Yeni tip bir devrimci işçi partisinin başarılı inşasına karşı savaşmak için "Yeşiller" partisi inşası teşvik edildi. 1970'lerin "ML hareketinden" sırtlarını çevirmelerini haklı çıkarmak için Marksist-Leninist demokratik merkezîyetçilik kavramını "demokrasiziz merkezîyetçilik" olarak karaladılar. Onların idealist karşıt konsepti "taban demokrasisi" namluda patlayan mermiye dönüştü ve Yeşiller Partisi devlet dayanağı olan tekel partisine dönüştü.

Almanya'nın yeniden birleşmesi süreciyle, 1980'lerde, 1990'larda ve 2000'lerde işçi sınıfının yeniden atılıma geçmesini engellemek için, egemenler modern anti-komünizmi geliştirdiler. Modern anti-komünizm ilerici, demokratik ve anti-faşistmiş gibi davranıyor, ancak sözde "Stalinizm" ve "Maoizm"e karşı inanılmaz saldırıları ile hiç de klasik anti-komünizmden daha az agresif değildir. Bu, MLPD'yi izole etmek ve bastırmak için fabrikalarda ve sendikalarda ana yöntem haline geldi.

Schröder/Fischer hükümeti ve de Merkel hükümeti, küçük-burjuva düşünce tarzı sistemini temel bir yönetim biçimi olarak kullandılar. Modern anti-komünizm, bu küçük-burjuva düşünce tarzı sisteminin özünü oluşturur. Hükümet dışı örgütlerin (STK'lar) ve burjuva partilerinin yardımıyla işçi hareketini, tüm toplumsal hareketleri, anti-faşist hareketi, militan kadın hareketini, çevre mücadelesini ve hükümetin gerici mülteci politikasına karşı mücadeleyi, küçük-burjuva anti-komünist düşünce tarzıyla yönlendirmeye çalışıldı. Böylece işçi, halk, gençlik ve kadın hareketlerinde bilimsel sosyalizme karşı tam bir set çekildi. Kitap bu süreçleri eleştirel bir bakışla irdeliyor, aynı zamanda anti-komünizmin temel zayıflığını ortaya koyuyor ve ona karşı ikna edici argümanlar sunuyor.

(Devam edecek...)

*Bu Röportaj, Stefan ENGEL ile MLPD'nin Kitle Yayın Organı Rote Fahne (Kızıl Bayrak) dergisi tarafından gerçekleştirilmiştir.

PUSULA

UMUT, UMUTSUZLUKLA
ÇATIŞARAK BÜYÜR...

Yeni duruma sıkça vurgu yapmamız boşuna değildir. Yeni durumu kavramazsak hatalarımızdan öğrenmeyi, yeni söylemlere açık olmayı ve dahası değişimin gerekliliğini yeteri kadar bilince çıkarmayı başaramayız. Keza yeni doğanı, gelişip büyüyen doğru anlamak, tarihi anı doğru ve bütünsel okumakla orantılıdır.

Yine, yeni dönemin zorluklarına dikkat çekmek bir umutsuzluk ve karamsarlık işareti olarak görülmemelidir. Bu sadece bir gerçekliğin altını çizmektir. Ve yine, bu zorlukların içinde taşıdığı olanakları görmezsek, sınıf savaşımı için tarihi anı doğru okumamış oluruz. Devrimci ve ilerici güçler içinde belirginleşen örgütsüzleşme, karamsarlık eğilimlerine karşı bu olanaklardan yararlanarak gereken duruşu gösteremeyiz. Durumu tersine çevirmek için ideolojik mücadele ile bütünleşen pratik devrimci faaliyetlerde gereken yoğunluğu sağlayamayız. Diğer bir ifadeyle yetersizliklerimize dikkat çektiğimiz kadar onları gidermek için de çaba sarf etmeliyiz. Bu çabayı ortaya koyarken mutlaka başarılı çalışmalarımızın da altını çizmeliyiz. Bunca olumsuzluk içinde başarılı yanlarımızı işaret etmek aynı zamanda yeni başarılar için harekete geçmektir. Umut ve cesaret, umutsuzluk ve cesaretsizlikle çatışarak büyür. Kısacası gerçekliğimize bütünsellik içinde hücum etmeliyiz. Tabi ki asıl olan umudu büyütme, yetersizlikleri giderme, başarısızlıkları başarıya dönüştürme mücadelesinde militanca bir duruş ortaya koymaktır.

Devrimci hareketin ve enternasyonal proletaryanın almış olduğu tüm yenilgilere rağmen devrimin gerekliliği ortadan kalkmamıştır. Bunu iddia edenler ya proletaryanın sınıf düşmanlarıdır ya da reformizmin bataklığına batmış yorgun ahmaklardır. Sınıflı bir toplumda yaşıyoruz ve sınıf savaşımı da sürüyor. Hiç kimse tarihin ileri doğru dönen çarkını geriye çeviremez. Devrimler uzun yürüyüşlerdir. Bu yürüyüşlerde zaman zaman duraksamaların, geriye savrulmaların olması sadece yürüyüş süresini uzatır. Ama engellemeye gücü yetmez. Dahası tarih bir atımlık barut değil, koca bir süreçtir. Bu nedenle tarihe daha geniş bir perspektifle bakmalıyız. Ne tarihi ne de devrimleri kısa dönemlere mahkum etmemeliyiz. Diyalektik materyalist anlayış bize bunu gösteriyor.

Ne diyordu Lenin yoldaş: “*Dünya tarihinin ara sıra büyük gerilemeler göstermeksizin her zaman ileriye doğru ve pürüzsüz olarak ilerle-*

diğini düşünmek, bilimsel ve diyalektik değildir, teorik bakımdan yanlıştır.”

Demokratik halk iktidarlarının ve sosyalizmin ilk deneyimlerinin yenilgiyle noktalanması süren sınıf savaşımının bir sonucudur. Bu mevzilerin kaybı haklı ve meşru olan mücadelemizi anlamsız kılmaz. Burjuvaların bu yönlü tüm saldırılarını boşa çıkaracak güçlü bir silaha sahibiz. O silah Marksizm’dir, bilimsel sosyalizmdir. Her şeyden önce kapitalizmin insanlığın geleceğine dair bir projesi, çözüm reçetesi yoktur, olamazda. Çünkü “*kapitalist birikiminin genel yasası proletaryanın görece ve mutlak yoksullaşması; kapitalizmin gelişmesi sermaye birikimiyle birlikte burjuva toplumunun bir kutbunda muazzam zenginliklerin yoğunlaşmasına ve sömürücü sınıfların lüks ve asalaklığının, israf ve aylaklığının artmasına yol açar. Toplumun diğer kutbunda proletaryanın sömürülmesi daha da keskinleşir. Ve emekleriyle tüm zenginlikleri yaratanların işsizliği ve sefaleti artar.*” (Politik Ekonomi Ders Kitabı, s. 200)

Bu değerlendirme tam da bugünkü Türkiye’nin gerçekliğine işaret ediyor. Mutlak yoksullaşan işçi ve emekçilerin her geçen gün alım güçleri düşüyor ve iş güvencesinden yoksunlar. Diğer yanda bir avuç hain azınlık servetlerine servet katıyor. Tüm baskılara ve sansüre rağmen her gün Saray ve çevresinin şatafatlı yaşamına dair haberler çıkıyor. Hiç tartışmasız çürümüş sistem ve bu sistemin önemli oranda din ve milliyetçilik ideolojisiyle kirlettiği, çürüttüğü bir toplum gerçekliğiyle karşı karşıyayız.

Ama gerçek yalnız bu tablodan ibaret değil. Diğer yanda bu sistemi sorgulayan, çıkış yolu arayan ve yer yer tepkisini açığa vuran bir işçi ve emekçi kitlesi var. Devrimci ve sosyalist güçlerin dikkatlerini yöneltmesi gereken asıl nokta da burasıdır. Dipten gelen bu dalgayla buluşmanın yolu kitle çalışmasından geçer. Elbette ki bu yönlü çalışmayla bilincimizdeki zayıflıkları giderdiğimiz oranda bir başarıdan, kitlelere, kendimize güvenden söz edebiliriz. Ve ancak bu ideolojik donanımla “*Devrimler dönemi bitti*”, “*Sınıf mücadelesi anlamsızlaştı*” diyen burjuvaziye ve onun “sol” cephedeki ideolojik uzantılarına karşı yaşasın devrim ve sosyalizm diyerek işçi ve emekçilere ileri, daha ileri çağrılarında bulunabiliriz.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

M. Tahsin Budak (Arap)

21 Aralık 1957 yılında İskenderun’da Arap milliyetine mensup bir ailenin çocuğu olarak doğan Tahsin Budak, lise yıllarında devrimci düşüncelerle tanışır.

12 Eylül öncesi örgütlü faaliyetlerine hız verir. Daha sonraki yıllarda bir işçi olarak Almanya’ya gider. Burada çeşitli görevler üstlenir. O, artık ülke içinde mücadele etmek ister ve bu istem doğrultusunda kısa bir süre Ortadoğu’ya ve daha sonraları ise defalarca Türkiye’ye gelir. Tahsin Budak, 21 Temmuz 1995 tarihinde geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrılmıştır.

Erol Doğan

Kars Göle doğumlu olan Erol Doğan, Proletarya Partisi saflarında faaliyet sürdürürken 24 Temmuz 1977 tarihinde Zeytinburnu’nda Veli Can Oduncu adlı bir sivil faşist tarafından katledildi.

Akner Çağlar

Akner Çağlar, Erzincan-Tercan’lı bir ailenin çocuğu olarak 1961 yılında dünyaya geldi. 1980 öncesi İstanbul Bağcılar bölgesinde bulunan Devrimci Sol’cularla birlikte mücadele yürüttü. 1981 yılında tutsak düştü. Acımasız işkencelere tabi tutuldu, işkencecilere teslim olmadı. 6 yıl Metris ve Sağmalcılar hapishanelerinde Partizanlarla birlikte kaldı. Tahliye olduktan sonra mücadelesine Özgür Gelecek Malatya Temsilcisi olarak devam etti.

24 Temmuz 1998’de geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi.

Eren Kaya (İsmail)

1984 İstanbul doğumlu olan Eren Kaya, devrimcilerin içinde büyümüşdür. 18 yaşına geldiğinde Fransa’ya gider. Burada Proletarya Partisi saflarında aktif faaliyete katılır. Kısa bir süre sonra gerillaya katılım talebinde bulunur. Talebi kabul edilen Eren Kaya Karadeniz dağlarında halk ordusu saflarında mücadele eder. Bir süre sonra gerilladan ayrılarak yurtdışına döner. Yeniden örgütlenerek faaliyete katılır. Ancak yaşadığı sürecin ağırlığını atlatamayarak 28 Temmuz 2004’te yaşamına son verir.

Erzincan Kılıçkaya Şehitleri

31 Temmuz 1994 günü özel bir görev için gittikleri Erzincan ili Kılıçkaya (Sürebahar) Köyü yakınlarında halk ordusuna bağlı bir gerilla grubu askerin saldırısına uğrar. Çatışma

sonucunda Siyasi Komiser ve Komutanlık görevini yapan Selim (Fethi Özdemir) ve halk ordusu savaşçısı İsyen (Özlem Sürgeç) ölümsüzleşir.

Fethi Özdemir (Selim)

1967 Dersim Pertek doğumlu olan Fethi Özdemir (Selim) 1992 yılında Cumhuriyet Üniversitesi İnşaat Bölümü ikinci sınıf öğrencisi iken gerillaya katılmıştır. Sanatsal yanı da oldukça gelişkin olan Fethi Özdemir “Gerillanın Sesi” adlı gazetenin çıkarılmasını da organize etmiştir.

Özlem Sürgeç (İsyen)

Özlem Sürgeç (İsyen) 1991 yılı sonlarında Halk Ordusu’na katıldı. Bir yoldaşı Özlem’i şöyle anlatacaktı: “...Sen diğer birçok yoldaşın gibi uzunca bir pratik sürecin farklı birçok evresinden geçerek sorumluluk ve görev bilincini edinmiş bir eylem insanı, bir militandın...”

1 Ağustos Şehitleri

Doğan Memeçil komutasındaki 10 kişilik gerilla birliği, Sivas-Erzincan-Dersim’in kesiştiği noktaya yakın bir bölgeden hareket eder. Yeşilyazı’dan geçerek Söğütli’ye uğrar. Birlik, yoldaşlarına katılmak için yola çıkarken Topuzlar köyünde konaklayacaktır. Tarih 1 Ağustos 1986’dır. Gerillalar ile TC ordusu arasında çatışma başlar. Gerillalar bombardıman altında köye çekilmeyi başarır. Köyün içinde devam eden çatışmada önce Doğan Memeçil, ardından da İsmail Kaya ölümsüzleşir. Onların ardından düşman karşısında kahramanca direnen Yusuf Yıldırım, Ali Demir, Cahit Oğuz, İmam Utan, Süleyman Kaya, Yusuf Tosun ve Cumhur İçöz ölümsüzleşir.

Mehtap Kara (Hatice-Sevda)

Karadeniz’in Hatice’si, Dersim’in Sevda’sı, üniversite öğrencisi iken ’94 yılında Proletarya Partisi ile tanışmış ve aynı yıl Gençlik Örgütü’nde örgütlenmiştir.

Gerici bir ailenin çocuğu olmasına ve ailesi ile sorunlar yaşamasına karşın örgütlü mücadeleden kopmamıştır. 2000 yılında gerillaya katıldı. Sevda (Mehtap Kara) mücadelesini Karadeniz’den Dersim’e taşıdı. TC ordusunun Hozat Kinzir ormanlarında gerçekleştirdiği operasyonda Kürt Ulusal Özgürlük Hareketi ve halk ordusu gerillaları ablukaya alındı. 1 Ağustos 2007’de yaşanan çatışmada ölümsüzleşti.

Almanya'da Yükseltelen Faşizm

Viyana da saldırıya uğrayan ve ateşe verilmeye çalışılan ATİF derneği, Almanya'daki eylemlere bıçaklı saldırılar, Can Dündar ve Erk Acarer gibi gazetecilere sürekli yağın ölüm tehditleri veya Hanau'da gerçekleştirilen ırkçı katliam, bunların hepsinin de son süreçte ciddi bir yükseliş yaşaması, Avrupa'da yükselen faşizmin ve katliam hazırlıklarının belirtileridir.

Türkiye'de olduğu gibi Avrupa'da da yurtsever ve devrimci demokrat kesimlere yönelik yükselen bir baskı ve katliam hazırlıkları var. Artan bu baskı, devrimci ve yurtseverlerin olduğu her yere doğru genişletilmektedir.

ABD'de boğularak öldürülen Siyahi George Floyd, Türkiye'de HDP İzmir il binasında katledilen Deniz Poyraz, Almanya'da Hanau'da katledilen 9 genç ya da kendi evinin avlusunda faşist çete tarafından darp edilen Erk Acarer, kapitalist sistemin ilerici kesime yönelik körtüklediği nefret saldırılarının görünür olduğu yer olmuştur. Kapitalizmin, ezilen halk yığınları üzerinde kullandığı faşizm, 1920'lerde İtalya'da Mussolini'yle, İspanya'da Franko'yla, Almanya'da Hitler'le veya coğrafyamızda Mustafa Kemal'le isimleşti.

Günümüze kadar devam eden bu faşizan politika kendini artık eskisinden daha çok kamufle ediyor.

AKP-MHP faşizminin Almanya ve Fransa gibi Avrupa ülkelerine kadar uzanan yer altı örgütlenmeleri bu bağlamda en somut örnekler.

Geçen yılın Kasım ayında Almanya Federal Meclis, CDU/CSU, SPD, FDP ve Bündnis 90/Die Grünen (Birlik 90/ Yeşiller) meclis gruplarının sözde ülkücü hareketine karşı mücadele çağrısında bulunan bir önergesini onayladı. Daha çok "Bozkurtlar" olarak bilinen bu Türk-faşist hareketin dernek kurma yasağı da incelenmelidir. Berlin'deki Amerikan Yahudi Komitesi (AJC) "Almanya'da Türk Sağcı Aşırıçılığı- Bozkurtlar" adlı bir çalışma hazırladı.

Yeşiller Partisi'nden Cem Özdemir'in 27 Nisan'da Berlin'de sunduğu çalışmanın amacı, daha geniş bir toplumsal tartışma başlatmak ve güvenlik makamlarını harekete geçmeye çağırmaktır. AJC Berlin direktörü Rembko Leemhuis, soruşturmanın sonuçlarını sunarken, "Çünkü bariz tehlikeye rağmen, bozkurtlara karşı büyük baskı önlemleri maalesef büyük ölçüde gerçekleşmedi," dedi. Çalışmanın yazarı, siyaset ve eğitim bilimci Kemal Bozay, uzun süredir konunun uzmanı olarak, "bozkurtların" tarihi, düşüncesi, sembolizmi ve yapısı hakkında kısa ama sağlam bir genel bakış sundu.

Bozay, milliyetçiliklerini dinle ilişkilendirmede ne kadar başarılı olurlarsa, siyasetleri için o kadar fazla hareket alanı kazandıklarını yazıyor. Faşist MHP ile ittifaka giren Recep Tayyip Erdoğan'ın İslamcı iktidar partisi AKP'nin birçok destekçisi ülkücü düşüncesini paylaşıyor. Federal Almanya Cumhuriyeti'nde bunlar, tahmini 18.500 üyesiyle en güçlü faşist hareketlerden birini temsil ediyordu. Ülkücüler, cami ve derneklerinde, ayrıca rock kulüplerinde veya sosyal ağlar ve müzik konserleri aracılığıyla birbirine bağlı kalıp örgütleniyor.

Bozay, Almanya'daki Türk kökenli gençler için Bozkurtların bariz çekiciliğini kendini etkinleştirme ve izole etme dinamiğiyle haklı çıkarıyor. Bunun hem ev sahibi toplum tarafından marjinalleşme ve dışlanma da hem de Türk sağ partilerinin siyasi amaçları için kullandıkları etnik-dini çatışmaların Türkiye'den aktarılmasında nedenleri vardır.

Ne yazık ki Bozay, "Bozkurtlar" ile Alman ve Türk gizli servisleri arasındaki bağlantılar konusunda sessiz kaldığında daha önceki yayınlarında edindiği bilgilerin gerisinde kalıyor. 1988'de ölen eski Bavyera Başbakanı ve CSU Başkanı Franz Josef Strauss ile MHP lideri Alparslan Türkeş arasında Mart 1978'de

Strauss'un "Almanya'da Bozkurtlar için olumlu bir psikolojik iklim yaratılacağı" sözünü verdiği bir görüşmeden söz ediliyor. Öte yandan, MHP'nin yabancı bir derneği olarak Türkiye Federasyonu'nun kurulması sırasında, Anayasa'nın korunmasının Türk faşistlerine işçi göçü içindeki sol hareketlere karşı bir ağırlık olarak lojistik destek sağladığından bahsedilmiyor. Geçen yıl Alman hükümeti tarafından "Die Linke" meclis grubunun talebi üzerine kabul edilen "Bozkurtlar" ile Türk gizli servisi MİT arasındaki bağlantılar da çalışmada kör bir nokta. Faşistler, Erdoğan'ı eleştirenler için özellikle tehlikelidir, muhalefetten gelen mültecilerin yanı sıra Kürtler, Devrimci ve genel olarak Aleviler Almanya'da da yine takip edilmektedir.

Örneğin 5 Ocak 1980'de Berlin-Kreuzberg'de katledilen sendikacı Celalettin Kesim'in söylediği gibi, "bozkurtların" sol bir gruba yaptığı bıçaklı saldırıda "cepheler arasında kalmadı" aksine, saldırının tanıklarının teyit ettiği gibi, bu, Türkiye Komünist Partisi'nin Berlin'deki tanınmış bir temsilcisi olan Kesim'e yönelik bir hedefli saldırıydı. Almanya'da yasaklanan PKK'nin kurucularından Sakine Cansız ve yoldaşlarının 2013'te Paris'te katledilmesi de bir MİT

ajanı tarafından işlendi. O MİT ajanı da daha önce Bavyera'daki Bozkurtların arasından seçilerek işe alınmıştı. Birçok anlamda bilgilendirici olan çalışma, bu tür eksiklikleri muhtemelen Siyonist ve anti-komünist yönelimli AJC'nin siyasi yöneliminin dikkate alınmasından kaynaklanmaktadır.

Avrupa'da yükselen faşizm elbette ki Türkiye'deki artan faşizmle bir bağı var. Türkiye ve Kürdistanlı kesime yönelik gerçekleşen saldırılar, AKP-MHP faşizmin Almanya'da kolayca örgütlenebilmesinden kaynaklı.

Alman emperyalizmi coğrafyasında yükselen antifaşist-komünist cepheyi bastırabilmek için elinden geleni yapmaya hazır ve bundan dolayı AKP-MHP faşizmi ile derin bir şekilde çalışmaktadır. Avrupa'da yapılan eylemlerde günbegün artan saldırılar da bunun en somut örneğidir.

Viyana da saldırıya uğrayan ve ateşe verilmeye çalışılan ATİF derneği, Almanya'daki eylemlere bıçaklı saldırılar, Can Dündar ve Erk Acarer gibi gazetecilere sürekli yağın ölüm tehditleri veya Hanau'da gerçekleştirilen ırkçı katliam, bunların hepsinin de son süreçte ciddi bir yükseliş yaşaması, Avrupa'da yükselen faşizmin ve katliam hazırlıklarının belirtileridir.

Ekoloji Egemenler Tarafından Yok Edilmek İsteniyor

İktidar mücadelesi aynı zamanda yaşam alanı mücadelesidir.

İnsan doğanın içinde doğayla birlikte var olmuştur.

Doğayla birlikte var olmaya devam ediyor. Doğa var olduğu sürece insanda var olacaktır. Bu var oluş süreci boyunca insan doğa ile mücadele etmiş ve doğayı değiştirip dönüştürmüştür. Komünal toplum sürecinde insan doğayla “geçim aracı” temini ekseninde değiştirme dönüştürme ilişkisi kurmuştur.

Sahiplenme-özel mülkiyet ilişkilerinin ortaya çıkması ve köleci- feodal-kapitalist toplumların sırayla tarih sahnesinde yer almaları doğa-insan ilişkisinin boyutunu değiştirmiştir. Bu egemenlik ilişkisi doğanın tüm dengesini insan lehine bozma, talan, tahrip ve yok etme olarak kendisini dönüştürmüştür. Tarihsel gelişim sürecinde doğaya en büyük ve geri dönülmez zararlar kapitalist –emperyalist sistem içinde verildi, verilmeye de devam ediyor. Kapitalist sistem maddi malların üretimi için gerekli olan tüm hammaddeyi en vahşi yöntemlerle doğadan koparıp alıyor. Üretim sürecinde oluşan tüm atıklarda (zehirli olanlar dahil) en vahşi yöntemlerle doğaya saçılıyor. Doğa “daha fazla kar” amacıyla en ucuza mal edilerek meta için yok ediliyor.

Yaşadığımız ülkedeki patronlar ve onların siyasal sözcüleri/temsilcileri de dünyanın herhangi bir yerindeki sınıf-daşlarından farklı bir yaklaşım içerisinde değiller, öyle olmaları da beklenemez/düşünülemez. Kapitalist sistemin daha fazla kar mantığı doğrultusunda oluşan rekabet, tüm patronların maliyetlerini

düşürme –daha fazla düşürme çabasına girmelerine neden oluyor. Bu noktada işçi maaşları ve çevreyi koruyacak alt yapı yatırımları ilk elden öncelikli olarak ihmal ediliyor. Ham madde temin etme ve atıkları yok etme süreci sosyo ekonomik yapının nesnel durumundan kaynaklı “en vahşi” biçimleriyle gerçekleştiriliyor. Bu durum “yasal” dayanaklar çerçevesinde yapılıyor.

“Marmara denizine günlük yaklaşık olarak 3 milyon metre küp atık su dökülüyor” (7 haziran, Cumhuriyet) Marmara Denizi’nin etrafındaki tüm şehirlerin evsel ve sanayi atıkları Marmara Denizi’ne boşaltılıyor. Kaldı ki Türkiye nüfusunun ve sanayisinin çoğu Marmara denizi etrafında bulunuyor. Bu boşaltma işlemleri sırasında hatırı sayılır hiçbir arıtma işlemi yapılmıyor. Kamu kuruluşlarının yaptıkları arıtma işlemleri ise biyolojik arıtma değil yüzeysel arıtma.

Marmara Denizi’ne dökülen Ergene Nehri’nin çevresindeki fabrika atıkları nedeniyle her gün başka bir “renk”te aktığı gazete ve televizyonlara sürekli olarak yansıyan bir gerçeklik. Bu gerçekliğe rağmen egemenler hiçbir şey yapmıyorlar. Patronların kar marjlarına zarar verebilecek hiç bir adım atmıyorlar. Ancak Marmara Denizi’nin durumu o kadar korkutucu ve görünür bir hal aldı ki göstermelikte olsa “oya devşirme” amacı güdülse de “bir şeyler yapıyor” görünmek zorunluluğu egemenlere kendini dayattı. Çevre ve şehircilik bakanlığı mevcut atık su arıtma tesislerinin biyolojik arıtma te-

sisine dönüştürülmesi, OSB’lerde arıtma tesislerinin yapılması ve gereğini yerine getirmeyenlerin kapatma dahil her türlü cezai işleme tabi tutulması şeklindeki başlıkların yer aldığı bir plan hazırladı.

Bu plan her şeyden önce daha önce yapıldığı söylenen ‘biyolojik arıtma’ tesislerinin aslında ya yapılmadığı ya da yapılanların biyolojik arıtma tesisi olmadığının itirafı oldu. Kapatma dahil her türlü cezai işleme tabi tutulma şeklindeki madde ise, Cumhurbaşkanı tarafından veto edilen geçici faaliyet belgesi nedeniyle çalışmalar durdurulan 13 kömürlü termik santralin 1.5 yıldır hiç bir çevre yaptırımı olmadan çalıştığı ortaya çıktığı (5 Haziran, Karar gazetesi) için inandırıcılığını baştan kaybetti. Ortaya çıkan gerçek, filtresiz termik santrallerin çevreye zarar vermesinin patronların kar elde etmesinden sermaye biriktirmesinden daha önemsiz olduğudur. Kaldı ki tüm çevre sorunları dönüp yoksul emekçi halkı vuran birer silaha dönüşmektedir.

Deniz suyunun sıcaklığının artması iki faktöre bağlıdır.

İlk faktör, Küresel iklim krizi nedeniyle. Akdeniz havzası dünya üzerinde iklim krizinden en fazla etkilenen bölgelerdendir. İkinci faktör ise sanayi ve evsel atıklardır. Kirli su daha çabuk ısınır.

Konumuz özgülünde Marmara Denizi’ndeki kirliliğin boyutu suyun daha çabuk ısınmasındaki etkenlerden biridir. Ayrıca fabrikaların üretim esnasında ortaya çıkan atıklarının bir kısmı sıcaklık seviyesi yüksek atıklar ya da soğutma için kullanılan ancak işlem sonucunda ısınan sıcak sudur. Bunlar doğrudan denize deşarj ediliyor.

Kar, daha fazla kar kapitalist emperyalistlerin temel sloganı. Kapitalistlerin bu temel slogan doğrultusunda yapacakları hiç bir şey yoktur. BM’nin raporları kapitalist-emperyalist kalkınma modelinin sürdürülebilir. Olmadığını son 200-250 yılda karbon birikiminde ciddi artış olduğu, bunların sera etkisini arttırdığı, küresel ısınmaya neden olduğunu belirtiyor.

Bu durumun kara, hava, deniz biyolojisine ciddi zarar verdiği vb. söyleniyor.

Elon Musk dünyanın yok olacağını kurtuluşun Mars’ta olduğunu söylüyor.

Ancak Mars’a gidilebilirse oraya bir avuç zengin gidebileceğini kalan milyarlarla ifade edilen yoksul emekçi halkın hayatlarını kaybedeceğini söylemiyor.

Üzerinde yaşadığımız coğrafyadaki patronların temel şiarı da dünya üzerindeki diğer patronlarınkiyle aynı: ‘Kar-daha fazla kar’ Kar için her şey mübah. Arıtma tesisleri, fabrika bacalarının filtreleri, işçi güvenliği, çevreye zarar vermeyen teknolojik iyileştirmeler vb. belli bir harcamayı birlikte getirir. Yapılacak her türlü altyapı yatırımı patronlar açısından “sermayeden” boşuna yapılacak bir harcamadır.

Sermayenin biriktirilmesi yerine, çevre ve insan için yapılacak her türlü harcamaya karşısında, COTERMAL ısıtma, taş ocakları, filtresiz fabrika bacaları, arıtılmayan fabrika atıkları, tarlaları yok eden yollar, Karadeniz’i Marmara’ya bağlayacak kanal inşaatları ve benzerlerinin hepsi patronların sermaye birikiminin artırılması amaçlıdır.

Bu sürecin içinde “insan”, yoksul emekçi halk yok. Bu süreç daha fazla kar amaçlı. Yaşanan iklim krizinin denizlerdeki balıkların solungaçlarındaki mikroplastiklerin, susuzluktan kavranan toprakların, ozon tabakasının delinmesinin, bir yudum su için bir lokma ekmek için ağlayan –ölen çocukların, memleketlerini terk etmek zorunda kalan insanların, kısacası dünya üzerinde yaşanan tüm vahşetin sorumlusu “kar-daha fazla kar” için çırpınan patronlardır, egemenlerdir.

Doğa var olduğu sürece insan vardır. Doğa yok olduğunda insanın yaşam koşulları da ortadan kalkar. Sınırsız ve sınıfsız bir toplum için mücadele, çevreyi-doğayı da kapsar ve bu gelişmeler arasındadır.

Sömürücü egemenlere karşı verilen mücadele onların zarar verdiği talan ettiği her alanı kapsar.

Çevre-doğa, egemenler tarafından katlediliyor talan ediliyor.

Bu sorunlar ötelenmeden, an içinde ele alınıp anın sorunları olarak değerlendirilmelidirler. Çevre ekoloji sorunları ile ilgilenen tüm kurum-kuruluş ve kişilerle somut sorunlar özgülünde birlikte pratik faaliyetlerde bulunmak, organize etmek, öne çıkan gündem maddeleridir. Maden taş ocakları hidrotermal ve benzerlerine karşı direnişler gerçekleştiren köylülerle birlikte hareket edilmelidir.

Kitlelerle birlikte çözüm yolları üretmekten ve üretilen çözüm yollarını pratikte kitlelerle birlikte uygulamaktan geçer. İktidar mücadelesi aynı zamanda yaşam alanı mücadelesidir.

Boğaziçi Direnişi Sürüyor

Eylemler örgütlü bir şekilde organize edildikçe sürekli ve başarılı olabilir. Gezi de bunu öğretmişti. Dağınık ve kendiliğinden gelişen tepkiler ağacın kesilmemesine veya kayyumun gitmesine neden olabilir, ancak tahakkümü ortadan kaldırmaz.

Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile Boğaziçi Üniversitesi Rektörü olarak atanan Melih Bulu, 15 Temmuz tarihinde yine Cumhurbaşkanlığı kararnamesi ile görevden alındı. Atandığı günden itibaren öğrencilerin ve öğretim üyelerinin büyük direnişiyle karşılaşan Melih Bulu sürecin başlarında 'ılımlı' ve 'sempatik' tavırlarıyla kendini meşrulaştırmaya çalışmıştı. "Ben de burarda benzeri gösterilerde bulundum" gibi cümlelerle 'iyi polis' imajını yaratmaya çalışsa da, protesto eden gençlerin öfkesini dindiremedi.

Boğaziçi'nde Neler Olmuştu?

Ocak ayında R.T. Erdoğan tarafından gece vaktinde yayımlanan kararname ile Melih Bulu'nun Boğaziçi Üniversitesi'ne rektör olarak atandığı ilan edildi. Açıklamanın ardından sosyal medyada ve sokaklarda öğrenciler tarafından "Kayyum rektör istemiyoruz" sloganları yankılandı. Kısa sürede kitlesel protestolara dönüşen öfke, "bu eylemler acaba yeni bir Gezi İsyanı'nın başlangıcı mı?" sorularının da sorulmasına neden olmuştu. Gerçekleştirilen ilk eylemlerde polisin yoğun saldırıları kamuoyunda büyük tepkilere yol açtı ve Boğaziçi eylemlerine destek büyüdü. Akademisyenler de düzenli olarak kayyuma sırtını çevirme eylemleri gerçekleştiriyordu.

Üniversitenin kapısına takılan kelepçenin görüntüleri yayıldıktan sonraysa salt atanan kayyum değil, üniversitelerin özerkliği de tartışılmaya başlandı. Üniversite yöneticilerinin demokratik yöntemlerle seçilmesi gerektiği öğrencilerin ilk somut taleplerinden biriydi. Bu talebi yaygınlaştırıp, diğer üniversitelerden de destek çağrısında bulunuldu. Boğaziçi Dayanışması ise paylaştığı açıklamada demokratik ve katılımcı bir 'özyönetim modeli' talebinde bulundu.

Eylemcilere Karşı Nefret Söylemleri

Uzun süre devam eden protestolar da yüzlerce gözaltı yapıldı ve polisin yoğun saldırılarıyla karşılaşan birçok

öğrenci yaralandı. "Darbe çıkırtkanlığı yapılıyor" sözleriyle eylemin parçası olan herkes, devlet sözcüleri tarafından hedef haline getirildi. İçişleri Bakanı Süleyman Soylu eylemlerde aktif katılan LGBTİ+'ları temel hedef haline getirmeye çalıştı.

Faşizm saldırılarını artırdığı her süreçte olduğu gibi, o dönemde de erkliliğini misliyle göstermişti. Kısacası, devlet tabanını eylemcilere karşı kıskırtmak için her yöntemi denedi.

Kayyum Görevden Alındı

Ancak aylarca süren eylemler ve çalışmalar sonuçsuz kalmadı. Melih Bulu, 15 Temmuz tarihinde R.T. Erdoğan'ın talimatıyla görevden alındı. Öyle ki, bu karardan Melih Bulu'nun da sosyal medya aracılığıyla haberi oldu. Bu durumda Erdoğan'ın kendi atadığı kayyumunu, neden geri çektiği sorusunu akıllara getirdi. Elbette öğrencilerin talebine kulak verdiği için değildi, ancak öğrencilerin ve öğretim üyelerinin aylar süren eylemlerinin etkili olmadığını söylemek de mümkün değil.

Gelişen tepkiler büyüktü ve sürekliliği sağlanmıştı. Rektör olarak üniversitenin başına koyduğu Bulu, istenildiği veya beklenildiği gibi karşı koyuşlarla baş edemedi. Hem Cumhurbaşkanı tarafından atandığı için de kendisinin istifa etmesi başına bela açması anlamına gelirdi. Dolayısıyla Bulu iptal edildi ve yerine vekaleten Naci İnci getirildi.

Dakika Bir, Gol Bir

Naci İnci göreve geçer geçmez öğretim üyesi Can Candan'ın görevine son verdi. Belli ki bu bir talimat doğrultusunda gerçekleşti. İsim çok önemli değildi belki de, ama eylemlerde yer alanlardan birine gözdağı vermek için işten çıkarması gerekiyordu. İnci, Bulu'nun 'sempatik' görünme çabalarının aksine, 'dişli' bir imaj yaratmak istediği gelişinden kısa süre sonra belli oldu. Yoksa neden rektörlük unvanına sahip olur olmaz gözüne birini kestirip işten çıkarınsın ki.

Naci İnci Kalıcı mı?

Akademisyenler geçtiğimiz günlerde yeni rektör için aday listelerini paylaştılar. Amaç toplam 19 adaydan birinin rektör olarak seçilmesini sağlamak, ancak bu listenin bir bağlayıcılığı yok. Yani Cumhurbaşkanı ve YÖK'ün hazırlanan adaylık listesini dikkate alacağının garantisi yok. Ki akademisyenlerin sundukları liste dışında üniversite içinde ve dışında da kendini aday sunan çok isim var. Bunlardan biri de Naci İnci. İnci'nin vekaleten de olsa Cumhurbaşkanı tarafından atandığını ve Candan'ı görevden alarak dikkat çekici icraatla başladığını düşünürsek, Boğaziçi'ne rektör olarak seçilme ihtimalinin çok da küçük olmadığını tahmin edebiliriz.

Peki Bundan Sonra Ne Olacak?

R.T. Erdoğan devletin her kolunda olduğu gibi üniversitelerde de hakimiyetini korumak için belirlediklerini yerleştirmeyi sürdürecektir. Üniversite gibi hareketli, dinamik ve muhalefetin gelişebileceği alanları boş bırakması veya denetiminden çıkarması pek mümkün görünmüyor. Ancak İnci'yi seçip rektör olarak görevlendirirse, üniversitede bir ayaklanma olabileceği ihtimalini de öngörebiliyordur. Öğretim görevlileri tarafından hazırlanan listeden bir akademisyenin seçilmesi de açıktan 'siz kazandınız' demek olacaktır. Bu nedenle o 19 adaydan birini seçme ihtimali

yüksek gözükme de, karşılaşılacak direnişten çekinerek şaşkırtan bir sonuç çıkabilir.

Kayyumun atanmasının ardından üniversitede başlayıp sokaklara yayılan eylemler ve ardından Bulu'nun görevden alınması, gençliğin kendi gücünü yeniden keşfetmesine neden oldu. Aylardır haykırdıkları talep yerine gelmişti. Bu kazanımı bir zafer olarak ilan edenler de oldu. Ancak tartışmalar hala sürmekte. Bulu'nun gidişine zafer değil, başarı demek doğru olacaktır. Zafer elde etme hissi, pasifleştirir. Bu nedenle bu algıdan sıyrılıp, eylemlerin verimini ve başarısını ortaya koyup, gelecek süreçte yaşanacak ihtimallere hazırlıklı olmak gerekir.

Eylemler örgütlü bir şekilde organize edildikçe sürekli ve başarılı olabilir. Gezi de bunu öğretmişti. Dağınık ve kendiliğinden gelişen tepkiler ağacın kesilmemesine veya kayyumun gitmesine neden olabilir, ancak tahakkümü ortadan kaldırmaz. Veya özerk bir yönetim modeline sahip olmayı sağlamaz. Hatta daha kötü bir tablo çizerseniz; 'Bulu'nun yerini aratacak' yeni bir rektörle karşılaşma durumuna karşı örgütlü gücümüzü yükseltmek hayati önemdedir. Bu nedenle devrimci güç birlikleri çizgisiyle, üniversitelerdeki ortak örgütlenme platformları güçlendirilmelidir.

Suruç Katliamının 6. Yıl Dönümünde Suruç İçin Adalet Herkes İçin Adalet Çağrısı Yinelendi

Suruç Katliamı'nın 6'ncı yıl dönümünde, saldırıda yaşamını yitirenler mezarı başında anıldı. Akşam saatlerinde gerçekleştirilen eylemlerde ise İstanbul başta olmak üzere birçok ilde polis saldırısı yaşandı.

İstanbul

Suruç katliamında ölümsüzleşen Vatan Budak İstanbul Gaziosmanpaşa bulunan Karlıtepe Mezarlığı'ndaki mezarı başında anıldı. Anmaya Budak'ın ailesinin yanı sıra, HDP, ESP, SGDF, Anarşist Gençlik, YDG ve Gençlik Komünleri üyeleri katıldı.

Mezar başında Devrimci Anarşist Gençlik adına yapılan konuşmada, Vatan Budak'ın bir anarşist, devrimci olduğu hatırlatıldı. Budak'ın özgür, sınırsız yaşamaya olan inancıyla saldırılarla yıkılmış bir kentle dayanışmak, çocuklara umut olmak için Kobanê'ye doğru yola çıktığı belirtildi.

Alper Sapan Anıldı

Suruç şehidi Alper Sapan, Kurtköy Mezarlığı'ndaki mezarı başında anıldı.

Gazi Mezarlığı'nda Anma

Suruç Katliamı'nın 6. yılında İsmet Şeker, Duygu Tuna ve Cemil Yıldız ile Suruç Katliamı'ndan yaralı kurtulan ancak sürgünde hayatını kaybeden Sezgin Dağ Gazi'de mezarı başında anıldı.

Anmada ESP, BMG, ANYAKAY-DER adına yapılan konuşmaların yanı sıra HDP Milletvekili Dersim Dağ da söz aldı.

Küçükyağlı Mezarlığı'nda Anma

Suruç şehidi Nazegül Boyraz, Küçükyağlı Mezarlığı'nda anıldı. Anmada konuşan Bayram Boyraz "33 yoldaşımız ölüm-süzdür. Bıraktıkları mücadeleyi ömrümüz yettiği kadar devam ettireceğiz" dedi.

Büşra Mete Mezarı Başında Anıldı

33 düş yolcusundan Büşra Mete, Pendik'te mezarının başında anıldı. Mücadele hayatının aktarıldığı Büşra'nın, kendinden öncekiler gibi ömrünü devrim mücadelesine adanmış kaydedildi. Büşra'nın mezarı başında, 33 düş yolcusunun düşlerini gerçekleştirme sözü verildi.

Polen Ünlü ve Hatice Ezgi Sadet İçin Mezar Anması

Suruç şehitleri Polen Ünlü ve Hatice Ezgi Sadet için İstanbul'da İhlamurkuyu'daki mezarları başında anma etkinliği yapıldı. Suruç katliamında ölümsüzleşenler için yürütülen adalet mücadelesine vurgu yapılan anmada, saat 18.00'de Kadıköy Halitağa'da yapılacak Suruç oturumuna katılım çağrısında bulunuldu.

Suruç Aileleri İnisiyatifi saat 18.00'de Suruç'ta yaşamını yitirenler için Kadıköy Halitağa Caddesi'nde Suruç Oturumu gerçekleştirdi. Açıklamanın ardından Süreyya Operası önünde açıklama yapmak üzere yürüyüşe geçen gençlik örgütlerine polis saldırısı yaşandı.

Polis, eyleme plastik mermi, biber gazı ve tazyikli su ile saldırırken, birçok gazeteci de yaralandı.

İçlerinde Yeni Demokrat Gençlik (YDG)'inde olduğu gençlik örgütleri polis saldırısına "Suruç'un hesabı sorulacak" sloganları ile karşılık verdi. Polis saldırısı sonucu YDG okuru Volkan Atmaca ile Mustafa Sağ'ın da olduğu onlarca genç işkence ile gözaltına alındı. 60'a yakın genç, gözaltına alınırken, gözaltı aracında ve hastanede yoğun işkence saldırısına maruz bırakıldı. Gözaltında polis işkencesi sonucu SDGF'li Berfin Polat'ın kolu kırıldı.

Amed

Katliamda yaşamını yitiren Veysel Özdemir, Diyarbakır'ın Bağlar ilçesinde bulunan Yeniköy Mezarlığı'ndaki kabri başında anıldı. Anmaya Özdemir'in ailesi, HDP Diyarbakır Milletvekili Remziye Tosun, Semra Güzel, HDP Diyarbakır il ve ilçe örgütleri, Medeniyetler Beşiğinde Yakınlarını Kaybeden Aileler ile Yardımlaşma Dayanışma Birlik ve Kültür Derneği (MEBYA-DER), Tutuklu ve Hükümlü Ailelerle Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği (TUHAY-DER), Türkiye İşçi Partisi (TİP) üye ve yöneticileri katıldı. Anmada, "Hiçbir düş yarım kalmayacak" sloganı atıldı.

Şırnak

Katliamda yaşamını yitiren Uğur Özkan, Şırnak'ın Cizre ilçesi Asri Mezarlığı'nda bulunan kabri başında anıldı. Anmaya Özkan'ın ablası Hatice Özkan, HDP Şırnak Milletvekili Nuran İmir, MEBYA-DER üyeleri, HDP Cizre İlçe Örgütü, Barış Anneleri ve çok sayıda kişi katıldı. Anma öncesi Hatice Özkan'ın kardeşinin çerçevesi fotoğrafıyla mezarlığa girişi engellendi.

Adana

Adana Demokrasi Güçleri tarafından yapılan yazılı açıklamada, "Bizler insan hakları savunucuları, demokratik kitle örgütleri ve siyasi partiler olarak Suruç'ta 33 devrimci gencin katledilmesini bir kez daha lanetliyor, sorumluluk mevkiinde bulunan hükümeti, asıl failleri ortaya çıkartmasını, ulusal ve uluslararası kurum ve kuruluşları sorumlu davranmaya çağırıyoruz" denildi.

Urfa

Suruç Katliamı'nın yaşandığı Amara Kültür Merkezi'nde yapılmak istenen anma-

da Suruç Şehitleri'nin fotoğraflarını polis engellemek istedi. Ablukaya alınan kültür merkezinde yapılan anmada Suruç Şehitleri'nin fotoğraflarının yer aldığı pankart açılarak, yitirilenler için saygı duruşunda bulunuldu. Yapılan konuşmaların ardından Kasım Deprem ve Osman Çiçek'in mezarlarına ziyarete gitmek isteyenlere polis "mezarlığa sadece aileler ve milletvekilleri girebilir" dayatmasında bulundu.

Mezarlık girişinde anma gerçekleştirildi. Mezarlık ziyaretinin engellenmesine tepki gösteren Ayşe Sürücü, mezarlarda bir dua bile okunmasına izin verilmediğini belirterek şunları ifade etti: "Bu gençleri katledenler ile fotoğrafları yırtan yine mezarlık ziyaretine izin vermeyen zihniyetle aynı zihniyettir. Keyfi uygulamadır."

Samsun

Suruç Katliamı'nda hayatını kaybeden Mert Cömert, Samsun'un Bafra ilçesindeki mezarı başında anıldı. Söz alan SKM MYK üyesi Züleyha Mangan, Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF)'nin çağrısıyla Kobanê'ye doğru yola çıkan sosyalist gençlerin enternasyonal bir bilinçle hareket ettiklerini söyledi.

Van

Katliamda yaşamını yitiren Yunus Emre Şen, Van'da bulunan mezarı başında anıldı. Anmada konuşan HDP Van Milletvekili Muazzez Orhan Işık şunları ifade etti:

"Kobanê ve Rojava'yı insanlık dışı barbar katliamlarıyla saran DAİŞ elemanları ve onlara göz yumanlar tarafından 33 can, genç beden ve umut yolcusu gerçekleşen saldırı ile katledildi. Hiçbir düş yarım kalmayacaktır. Bizler, o çocukların umutlarını yeşertmeye, hayallerini gerçekleştirmek için mücadele etmeye devam edeceğiz. Söz veriyoruz; anıları mücadelemize ışık tutacaktır. 33 düş yolcusunu saygı ve minnetle anıyoruz."

Dersim

Suruç şehidi Çağdaş Aydın'ın Dersim'deki mezarı başında yapılan anmada bir kez daha 33'lerin devrim düşlerini yerine getirilme sözü verildi.

Aydın'ın fotoğrafları ve karanfillerin taşındığı anmaya Akpazar-Peri Belediye Eşbaşkanı Orhan Çelebi, Halkların Demokratik Partisi (HDP) Dersim Milletvekili Alican Önlü, Aydın ailesi, Suruç Aileleri İnisiyatifi, ESP, SGDF, Pirsultan, HDP il ve Ovacık İlçe Eşbaşkanları ve çok sayıda kişi katıldı.

Yaşanabilir Bir Doğa İçin Çözümün Adı; Mücadeledir...

Sömürünün olmadığı bu üretim ilişkisinde doğa – insan ilişkisi, uzlaşmaz çelişkiye değil birbirini tamamlayan çelişkilerin hakim kılındığı toplumsal düzenin hayata geçirilmesidir; doğanın nefes alması yani doğanın ve toplumun zenginliğinin artması demektir.

Ekolojik yıkımların tavan yaptığı 21. yüzyıl, kapitalistlerin iştahını kabarttı; bizlerin de mücadelesini arttırdığı bir dönem olarak güncelliğini korumaktadır.

2019 yılında Kaz Dağları Kirazlı Bölgesinde altın arama çalışmalarını başlatan Kanadalı firma Alamos Gold'un Türkiye'deki iştiraki Doğu Biga Madencilik'in Genel Müdürü Ahmet Şentürk yaşanan protestoların ardından, "Üç-beş ay daha bekleriz sorun değil, Kaz Dağları'ndan hiçbir yere gitmiyoruz" şeklinde konuşmuştu.

Kendi sömürü anlayışını açıkça dile getiren Şentürk'e karşı Türkiye'nin her yerinden gelen bölgenin faunasını ve florasını savunan halkın cevabı ise direniş olmuştur.

Tabii ki kapitalistlerin doğaya ve emekçilere nasıl saldırgan tutum sergilediklerini gösteren örnekler çoğaltılabilir. Ama üzerinde durulması gereken asıl şey; patronların gözlerini para hırsı bürümüşken, halkların bu gözü dönmüş patronlar karşısında ülkedeki ve dünyadaki doğa direnişlerini birleştirecek örgütlü bir yapıya dahil olmasıdır.

Ülkemiz özelinde konuştuğumuzda kendi çıkardığı kanunu dahi uygulamayan, çıkardıkları anayasayı dahi rafa kaldıran ve kanundaki açıklıklardan yararlanan komprador burjuvazinin siyasi iktidardaki kolu AKP hükümeti, her fırsatta anayasanın 169. maddesine göre; "Devlet, ormanların korunması ve sahalarının genişletilmesi için gerekli kanunları koyar ve tedbirleri alır. Yanan ormanların yerinde yeni orman yetiştirilir, bu yerlerde başka çeşit tarım ve hayvancılık yapılamaz" diyerek çevreci olduklarına dair atıfta bulunsa

da Cumhurbaşkanı'nın bir kararıyla bu arazilerin denetimini Kültür ve Turizm Bakanlığı'na devredebiliyor ve hangi sınıfın yanında yer aldığı açıkça göstererek, doğa düşmanı olduklarını kendi pratikleriyle teşhir etmiş oluyorlar.

Türkiye'de son çıkan yangınlar da bu gerçeklikleri bir kez daha kanıtlar niteliktedir. Yangının yaşattığı tablo daha açığa çıkmadan 28 Temmuz'da Resmi Gazete'de yayımlanan 7334 sayılı yasa, orman ve kıyı arazilerindeki yapılaşma yetkisini Turizm Bakanlığı'na devrediyor. Bu alanlar, Cumhurbaşkanı tarafından belirlenecek; 15 günde ruhsatlandırılabilir; ayrıca ÇED raporu da istenmeyecek.

Yakın zamandaki yangınlardan etkilenen Muğla, Antalya, Adana, Mersin gibi iller bir bir afet bölgeleri olarak kabul edilirken, aynı günlerde de Van Başkale selle boğuşmuş; AKP hükümeti, Van Başkale'nin çılgınlığını duymak dahi istemediğini, halklara tutumuyla kanıtlamıştır. Kürt halkına uygulanan ayrımcı politikalar ve asimilasyon süreci görüyoruz ki AKP eliyle tırmanışa geçmiş durumdadır.

Bunun başka bir sosyolojik, siyasi ve politik analizi olamaz.

Doğayla mücadele içerisine giren sermayeye karşı sermayeden medet

umanlar olduğunun altını çizmekte de fayda var. Kendini elitist, muhalif olarak ifade eden bu karakterler TÜSİAD gibi sömürünün tescil edildiği bir örgütten yardım talep ediyorlar; otelleri olan Kültür ve Turizm Bakanı Mehmet Nuri Ersoy'a, yine bir tüccar olan Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli gibi bakanlara sanki kendilerini dinleyecekmiş gibi ricada bulunuyorlar; sembolik olarak bu isimlerin istifasını istiyorlar. İşçileri, köylüleri, kadınları, ekolojik yaşamı, LGBTİ+'ları sömüren ve bu kesimlerin en ufak hak arama girişimleri karşısında sistemin kolluk kuvvetlerini halkın karşısına çıkaran bir sınıftan ve onun hükümetinden medet ummak tam ifadeyle çürümüşlüktür.

Doğayı yaşanacak ve onu yaşatacak bir yer haline getirmenin birinci adımı örgütlü toplumu yaratmak ve demokratik halk devrimiyle halkın iktidarını tesis etmektir. Sömürünün olmadığı bu üretim ilişkisinde doğa – insan ilişkisi, uzlaşmaz çelişkiye değil birbirini tamamlayan çelişkilerin hakim kılındığı toplumsal düzenin hayata geçirilmesidir; doğanın nefes alması yani doğanın ve toplumun zenginliğinin artması demektir.

2. Ortadoğu ve Kuzey Afrika Kadın Konferansı Sonuç Bildirgesi Açıklandı

2. Ortadoğu ve Kuzey Afrika Kadın Konferansı sonuç bildirgesi açıklandı.

30-31 Temmuz günlerinde Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta toplanan konferansa Lübnan, İran, Fas, Rojava, Türkiye, Tunus, Filistin, Afganistan, Mısır'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda ülkeden 100'ün üzerinde kadın katıldı.

Konferans oturumlarında, özellikle Ortadoğu ve Kuzey Afrika olmak üzere, uluslararası ve bölgesel koşulları analiz eden kadınlar, süren savaşlar, çatışmalarda kadınların yerinden edildiği, kaçırıldığı, suikast ve şiddete maruz kaldığı tespit edildi.

Ortadoğu ve Kuzey Afrika ülkelerindeki halk hareketleri, devrimler ve protesto eylemleri içinde kadın mücadelelerinin dikkat çekici şekilde yükseldiği vurgulanan konferansta, kadınların kazanımları ve ortaya çıkan olanakları nasıl değerlendireceği üzerinde duruldu. Kadınların farklı alanlarda etkin bir güç olabileceği tartışması da yürüten katılımcılar, 2. Ortadoğu ve Kuzey Afrika Kadın Konferansı'nda şu kararları aldı:

- Ortadoğu ve Kuzey Afrika Demokratik Kadın İttifakı'nın kurulacağı ilan edildi. Uluslararası insan haklarına ve özgürlüklere, demokrasi ve etkin eşitliğe dayalı bir toplumun inşa edilmesi için kapsamlı bir stratejik perspektif oluşturulacak.

- Perspektif, hedef, çalışma stratejileri ve yol haritasını oluşturmak üzere altı aylık bir bölgesel kadın komitesi oluşturulacak. Bu komite konferansta yapılan önerilerin hayata geçirilmesini sağlayacak.

- Kadınlara yönelik insan ticareti, zorla yerinden edilme, demografik değişim, politik suikastlar ve okuma yazma bilmeme, yoksulluk, işsizlik, marjinalleştirilme ve toplumsal dışlanma gibi her türden zor ve saldırıya karşı mücadele eden tüm girişimlere dahil olunması.

- Otoriter patriyarkal zihniyetle ve kültürel miras, gelenekler, töreler gibi zihniyetlerle, kadınları karar alma süreçlerinden dışlayan tüm yöntemleri, kurumları ve yansımalarıyla mücadele edilmesi.

- Ulusal sembol haline gelmiş kadınların anılması.

- Yerel, ulusal ve küresel düzeyler arasında denge oluşturulması, ağlar kurulması ve mücadele deneyimlerinin paylaşılması.

- Kadınlar arasındaki yatay ilişkileri ve farklı kültürlerden kadınlarla bir arada çalışmanın yaygınlaştırılması.

- Her türden aşırılıkçılıkla mücadele edilmesi (dini, düşünsel, ulusal vd.)

BİNLER SOKAKTA HAYKIRDI: IRKÇI KATLİAMIN SORUMLUSU AKP-MHP İTTİFAKIDIR!

HDP'ye dönük saldırılar ve devamında AKP-MHP faşist iktidarının denetiminde süren hedef göstermelerin ardından, 30 Temmuz günü Konya Meram'da 7 kişilik bir Kürt ailenin katledilmesi protesto edildi. Katliam birçok örgüt tarafından lanetlenirken, sokağa çıkan binlerce kişiye saldırılara karşı mücadelenin büyütüleceğinin sözü verildi.

Amed

Diyarbakır'da bulunan Sivil Toplum Örgütleri temsilcileri, ırkçı saldırıya ilişkin Koşuyolu Parkı'nda bulunan İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması düzenledi. Birçok kişinin katıldığı açıklamanın Türkçesini İnsan Hakları Derneği (İHD) Diyarbakır Şube Başkanı Abdullah Zeytun okurken Kürtçe açıklamayı ise Elektrik Mühendisleri Odası (EMO) Eşbaşkanı Songül Aytek Avşar okudu. Açıklamada sık sık "Faşizme karşı omuz omuza" ve "Hak hukuk adalet direnerek gelecek" sloganları atıldı.

Zeytun, Konya'da gerçekleşen saldırının toplumsal, ekonomik ve siyasi politikalarından bağımsız olmadığını, toplumsal kutuplaşmalara sebep olduğunu belirtti.

Malatya, Van, Eskişehir, Batman gibi onlarca ilde ırkçı saldırılar ve Konya Meram katliamı protesto edildi.

Dersim

Dersim Emek ve Demokrasi Güçleri Konya'da yaşanan ve bir aileden 7 kişinin

ölümüyle sonuçlanan katliama tepki göstermek için Seyit Rıza Meydanı'nda bir araya geldi. Yapılan açıklamadan sonra Seyid Rıza heykeline hayatını kaybedenler adına gül bırakıldı. Açıklamayı platform adına Nurşat Yeşil okudu.

Siyasi iktidara ayrımcı dilden vazgeçme çağrısı yapan Yeşil, "Siyasi iktidarı bu politikalarından vazgeçip toplumsal barışa daha fazla zarar vermemeye davet ediyoruz" dedi.

İstanbul

"Katliamın Failleri ırkçı Söylemleri Yükseltenlerdir"

Konya'nın Meram ilçesinde gerçekleşen ve aynı aileden 7 kişinin katledildiği faşist katliam İstanbul'da protesto edildi. İstanbul Emek Barış Demokrasi Güçleri'nin çağrısıyla Taksim Tünel'de toplanan yüzlerce kişi, yaşanan katliama ve yükselen faşizme karşı mücadeleyi büyütme iradesini haykırdı.

Taksim Tünel'de gerçekleştirilen eyleme; HDP Milletvekilleri Züleyha Gülüm, Oya Ersoy, Musa Piroğlu, Ali Kenanoğlu, Hasan Özgüneş ile aralarında Partizan, Yeni Demokrat Gençlik (YDG), BGM, BMG'nin de olduğu çok sayıda devrimci-demokrat kurum ile demokratik kitle örgütleri katıldı.

Kitle açıklamanın ardından sloganlarla

"Faşizme karşı omuz omuza", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber, ya hiçbiri-miz" sloganlarıyla yürüyüşe geçti.

Yürüyüş devam ederken Kasımpaşa'da gençlere ve yürüyüşü takip eden gazetecilere faşistler saldırdı.

Saldırıda muhabirimiz Taylan Öztaş, Sendika.org'tan Derya Saadet, Ceylan Bulut, Mezopatamya Ajansı'ndan Rojin Altay, Enes Sezgin ve Hayri Tunç'da faşistlerin saldırısına uğradı. Gazeteciler darp raporu için hastaneye gitti. Hastanede darp raporu almak isteyen Özgür Gelecek muhabiri Taylan Öztaş, MA muhabiri Enes Sezgin'in işkencesine tepki gösterdiği ve işkenceyi fotoğraflamak istediği için darp edilerek gözaltına alındı. Daha sonra eyleme katılan 4 gencin daha işkence ile gözaltına alındığı öğrenildi.

Gözlatılar ertesi gün Çağlayan Adliyesi'nden serbest bırakıldı.

Ankara

Konya'da yapılan ırkçı saldırı sonrasında 7 kişinin katledilmesine ilişkin Ankara'da yapılacak olan açıklamaya polis biber gazıyla müdahale etti.

Ankara Emek ve Demokrasi Güçleri, Konya'da yapılan ırkçı saldırı sonrasında 7 kişinin katledilmesine ilişkin açıklama yapmak amacıyla Çankaya Belediyesi önüne çağrıda bulundu. Belediyenin et-

rafını ve Sakarya Caddesini abluka altına alan polis, kitleyi belediyenin önüne almadı. Eğitim Sen 5 No'lu Şube önüne geçmek isteyen kitleyi bina önünde ablukaya alan polis basın açıklamasını şube önünde yapılamayacağını söyledi. Çıkan arbedede polis biber gazı sıktı. Bunun üzerine sloganlarla KESK Genel Merkezi'ne yürüyüşe geçen kitle, polis tarafından genel merkez önünde tekrar ablukaya alındı. Birçok sendika üyesi uzun süre ablukada tutuldu. Bu sırada kitlenin geri kalan kısmı HDP İl binası önüne geçti. Açıklamayı HDP İl binası önünde yapmak isteyenlere polis biber gazı sıktı, kalkanlarla eylemcileri darp ederek kitleye saldırdı.

İzmir

İzmir'de bir araya gelen siyasi partiler, dernek ve kitle örgütleri Konya'da gerçekleşen ırkçı katliama karşı basın açıklaması gerçekleştirdi.

Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde yapılan açıklamaya HDP, EMEP, SYKP, Halk Evleri, TİP, YDG ve çeşitli dernekler katıldı.

Ortak basın açıklamasını okuyan HDP İzmir İl Eş Başkanı Kadir Baydur, "AKP-MHP hükümetinin Kürtlere ve partimize yönelik nefret dili ve düşmanca tutumu bu katliama zemin hazırlamıştır. Uzun süredir HDP'ye ve Kürt halkına yönelik iktidarın söylemleri zehirleyicidir, ırkçılara cesaret vermektedir." dedi.

Bilinçli bir şekilde bir kaos planının devreye sokulduğunu belirten Baydur, "Kürt halkı üzerinde yıllardır devam eden saldırılar Kürt halkının iradesini kıramadığı için bugün paramiliter güçler devreye sokularak ülke barışını ve ortak yaşamı tehdit etmektedir. Halkların birbirine düşman olmasını isteyen bu kaos planı amacına ulaşamayacaktır. Barışı savunmaya devam edeceğiz. Özgürlüğü ve ortak vatanı birlikte özgürce yaşamı savunmaya devam edeceğiz" diyerek tüm kamuoyunu bu katliamlara karşı birlikte mücadele etmeye çağırdı.